

A FIESTA DO ILLA

fondo: Marta Costas / gaivota: Iván Fernández / coca: Aarón Carballo

Redondela 2015

LETRAS GALEGAS 2015**Xosé Filgueira Valverde (1906 - 1996)**

Xosé Fernando Filgueira Valverde naceu en Pontevedra en 1906. Estudou Dereito, Filosofía e Letras e Psicoloxía nas Universidades de Santiago de Compostela e Zaragoza.

Formou parte dos membros fundadores do Seminario de Estudos Galegos desde 1923. Nesta institución dirixiu a sección de Historia da Literatura. Desde 1927 uniu a súa vida ao ensino e foi catedrático de lingua en varios institutos, desta dedicación venlle o alcume de "vello profesor".

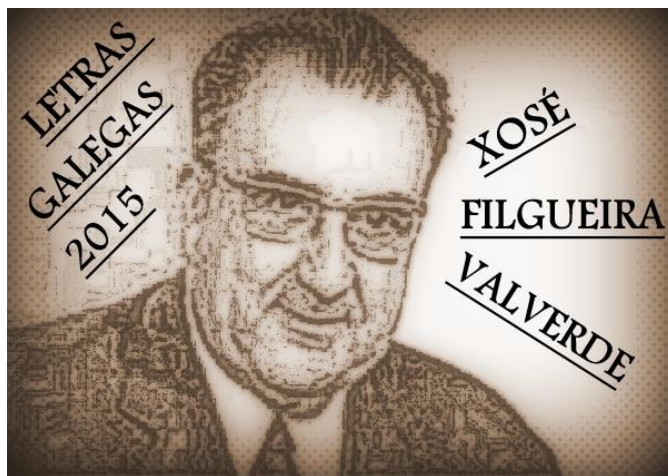
Ademais de mestre foi membro da Real Academia Galega, vocal do Instituto da Lingua Galega, director do Museo "Rosalía de Castro", do Instituto Padre Sarmiento de Estudos Galegos e do Museo de Pontevedra.

Os anos 1982-83 exerceu o cargo de Conselleiro de Cultura da Xunta de Galicia.

Nos anos trinta foi colaborador das publicacións El Pueblo Gallego e Logos. A súa obra atinxe todos os xéneros literarios: a narrativa, a poesía, o ensaio e o teatro. Así, temos o libro de relatos Os nenos (1925) e O vigairo (1927); o texto teatral Agromar. Farsa pra rapaces (1936); as antoloxías Cancioneiriño de Compostela (1932) e Cancioneiriño novo de Compostela (1969) e o volume de prosas literarias Quintana viva (1971).

Con todo, a maior achega de Filgueira Valverde constitúena os seus traballos no campo da investigación. Moitas destas prosas, espalladas polos diarios, foron recollidas polo autor nos nove volumes editados baixo o título xenérico de Adral entre os anos 1979 e 1996.

Tamén contribuíu ao coñecemento da lírica medieval co libro Estudios sobre lírica medieval: traballos dispersos (1927-1987) publicado en 1992.

OS NOMES DOS DÍAS DA SEMÁN.

Xosé Filgueira Valverde.

Vaise perdendo de todo o vello costume de chamar aos días da semán con números, seguidos das verbas «feira», e medra o uso dos nomes «pagáns» que sempre coexistiron con eles, ben en formas galegas, ben con castelanismos que respondan á data do espallamento. O feito de que Galicia e Portugal acolleran o

sistema numérico responde, sen dúbida, a un influxo eclesiástico e pode datar da evanxelización de San Martiño de Dume, na época sueva. Giesse supuxera unha orixe islámica, desbotada por Paiva Bolêo no mellor estudo sobre un tema en que os nosos falares arrédanse tanto dos demáis da Rumania. San Isidoro fixara nas «Etimoloxías» os motivos pra que fose xeneralizado o uso litúrxico e mostrouse tolerante cos que empregaban as denominacións románs, xustificándoas cunha sorte de «eubemerismo». Di deste xeito:

«Dies ven de diis, os deuses cuíos nomes

consagraron os románs a certas estrelas. O primeiro día chamouse do sol, porque é a principal de todas, i este día é como a cabeza dos outros. O segundo (luns), da lúa, que é a máis somellante do Sol, polo seu brillo e grandeza, e toma a súa lus. O terceiro (martes), da estrela Marte, que se chama Vesper. O carto (mércores), da estrela Mercurio, chamado por algúns Circo Branco. O quinto (xoves), da estrela Iovis, Iúpiter, que chaman Faetón. O sexto (vernes), a Venere, Venus, a que chaman Lucifer; é antre todas a que máis lus ten. O sétimo, da estrela Saturno, que está no sétimo ceo e din que percorre a roita en trinta anos. Os xentís deron estes nomes aos días colléndoo destas sete estrelas, porque coidaban que delas recibían bens, decindo que do Sol recibíase o espírito; da lúa, o corpo; de Mercurio, o inxenio e máis a fala; de Venus, o pracer; de Iúpiter, a tempranza; de Saturno, o humor... Moito mellor procede o rito da Eirexa cando dá nomes a estes días; nembargantes, si, por costume, saíra da boca dun cristián o que o seu corazón reproba, non deixe de ter presente que todos aqueles de quen se parica o nome dos días, foron homes, sin máis, e que, soio por certos benfeitos temporaes, porque foron poderosos e sobranceiros, é polo que lles foron dados honores diviños e puxéronlle os seus nomes ás estrelas, e non esquezamos que, polas estrelas, fóronlles dados aos días.

ENTROIDO 2015

UN RELOXO DE PULSO**INÉS BLANCO GONZÁLEZ 2ºA**

Cheguei á casa durmido na miña caixiña de veludo. Durmía profundamente ata que alguén ergueu o teito da miña casa e me colleu con coidado. Sei que me estaba apreixando porque notaba os seus dedos a facerme cóxegas por todos os curros e mais escoitaba unhas voces apagadas ao meu arredor.

De socato, sentín como me apertaban un botón e, após uns segundos, o meu corazón púxose en marcha e tiven a miña primeira visión do mundo. Vin un neno de grandes ollos azuis, pelo escuro e sorriso pícaro. Detrás había dous persoeiros bastante máis maiores, unha muller loura de ollos case tan azuis coma os do neno que me suxeitaba e un home de pelo escuro con canas e ollos escuros. A estancia era marabillosa: había unha gran cheminea de pedra acesa, que destacaba das paredes cor crema, e unha gran árbore chantada no centro do cuarto, cheo de grilandas douradas, ademais de paquetes con brillantes papeis de cores. Lembro que contra a fiestra caían brancas falopas, aínda que, se son sincero, non souben o que era deica anos despois.

Conversa entre os personaxes:

- Gústache, George? – preguntou a muller.

- Siiii! Encántame mamá – dixo aquel neno chamado George.

- Este reloxo foi creado por artesáns especializados, fillo. Tardaron dous anos en fabricalo. Trátao con coidado! – comentou o home.

Pero George estaba demasiado ocupado como para escoitar a ese home. Non paraba de mirarme, marabillado. Eu estaba bastante nervioso: quería facer ben o meu traballo. O neno leume o pensamento e axustoume ao seu pulso. Eu estaba moi cómodo.

Pasaban os anos e George nunca se separaba de min. Fixémonos bos amigos. Iamos á escola, xogabamos ás bólas e corriamos e corriamos. Eu sempre cumprín ben a miña tarefa.

Boto de menos aquela época. Agora estamos nun lugar para min descoñecido. George di que é un campo de batalla. Non sei realmente o que é, mais aquí corremos mais ca nunca.

O meu amigo xa non é o mesmo. Agora di cousas como “malditos alemáns” ou tamén “algún día voltaremos á casa”. Eu tamén quero volver á casa.

Hoxe volvemos ás mesmas: corremos, estalos, berramos, estoupidos, caemos, e así sucesivamente.

...

Aiiii! Que caída! Que foi iso? Oín algo raro e George comezou a berrar, caeu ao chan. Pero xa non berra, nin fala.

Pasan as horas e o meu amigo non se move. Anda! Que é iso que cae? Unha ascua? Peta en min con forza e noto ganas de durmir coma cando cheguei á casa. Agora non son servi...

FOOD FOR THOUGHT

The cooperation between IES Illa de San Simón and IES Pedro Florianí made it possible for our students to see a play in English. The English theatre company Moving On performed an exhilarating comedy, *Food for Thought*, that had the audience in fits of laughter.

Our 3rd and 4th ESO students had fun and learned some interesting expressions about food.

And now you can also sound like an English native speaker if you dare to learn and use these food idioms.

But let's start from the beginning.

What is an idiom? It is a commonly used expression that has a figurative meaning. Idioms are sometimes difficult to translate to another language because they are specific to a culture or a society so we shouldn't translate word for word. If we do so, we'll sound unnatural.

Here are some food idioms in English, their translation into Galician and the Spanish equivalent for them. The literal translation is just for a laugh so we strongly recommend you not to use it.

Try to learn some of them, just in case (* "*for if the flies*" doesn't exist, just for the record)

ENGLISH IDIOM	LITERAL TRANSLATION	SPANISH IDIOM	WRONG TRANSLATION
As cool as a cucumber	Tan fresco coma un cogombro.	Tan fresco como una lechuga	<i>As cool as lettuce</i>
To walk on eggshells	Camiñar sobre cascas de ovo	Andar con pies de plomo	<i>To walk with lead feet</i>
I don't give a fig for that	Non dou un figo por iso.	Me importa un pepino	<i>I don't care a cucumber</i>
That's a different kettle of fish	Iso é un cazo diferente de peixe	Eso es harina de otro costal	<i>That's flour from a different bag</i>

He is as nutty as a fruit cake	Ten tantos froitos secos coma un pastel de froita	Está más loco que una cabra	<i>You are crazier than a goat</i>
To use a sledgehammer to crack a nut	Usar un mazo para partir unha noz	Matar una mosca a cañonazos	<i>To kill a fly with gunfire</i>
I know my onions	Coñezo as miñas cebolas	Conozco el paño/tejido	<i>I know the cloth</i>
It is as easy as pie	É tan doado coma un pastel	Es pan comido	<i>It is eaten bread</i>
He has a finger in every pie	Ten un dedo en cada pastel	Está metido en todos los caldos	<i>He is in every broth</i>

They are as alike as two peas in a pod	Son tan iguais coma dous chícharos nunha vaíña.	Son como dos gotas de agua	<i>They are as alike as two raindrops</i>
He brings home the bacon	Trae o touciño.	Se gana las habichuelas/ el pan	<i>He earns the beans/ the bread</i>
To drink like a fish	Beber coma un peixe.	Beber como una esponja	<i>To drink like a sponge</i>
You are worth your salt	Vales o teu sal	Vales tu peso en oro	<i>You are worth your weight in gold</i>
He saved his bacon	Salvou o seu touciño	Salvó el pellejo	<i>He saved his skin</i>
As sure as eggs are eggs	É seguro que os ovos son ovos	Como que dos y dos son cuatro	<i>As two plus two is four</i>
To kill the goose that lays the golden eggs	Matar ao ganso que pon os ovos de ouro	Matar a la gallina de los huevos de oro	<i>To kill the hen that lays the golden eggs</i>

She was the apple of his eyes	Era a mazá dos seus ollos	Era la niña de sus ojos	<i>She was the girl of his eyes</i>
Don't butter me up	Non me botes manteiga	No me des jabón	<i>Don't give me soap</i>
The icing of the cake	O recubrimento do pastel	La guinda del pastel	<i>The sour cherry of the cake</i>
To be as different as chalk and cheese	Ser tan diferentes como o xeso e o queixo	Ser como el día y la noche	<i>To be like day and night</i>

It goes like hot cakes	Saen como pasteis quentes	Se vende como rosquillas	<i>It is sold like doughnuts/ ring-shaped pastries</i>
Too many cooks spoil the broth	Demasiados cocineiros estragan o caldo	Muchas manos en un plato hacen mucho garabato	<i>A lot of hands in a plate make a lot of mess</i>
It is not my cup of tea	Non é a miña cunca de té	No es plato de mi gusto	<i>It is not a plate I like</i>
To eat like a horse	Comer como un cabalo	Comer como una vaca	<i>To eat like a cow</i>

More photos: <http://www.edu.xunta.es/centros/iessansimon/node/187>

<http://www.edu.xunta.es/centros/iessansimon/system/files/%282015%29Food%20for%20Thought.pdf>

PEQUENA PEDRA

YAIZA TORRES 4ºC

Eu aquí sigo, no chan. Recibindo as patadas de todos os mozos que, ou ben as pagan comigo, ou ben lles resulta divertido darme couces.

Aquí pasando inadvertida, todo o día, sen que ninguén me aprecie, sen ninguén que contemple a miña verdadeira beleza.

Porque, sexamos realistas, non son de ouro, nin desas cores tan chulas que á xente lle chaman á atención, nin con raías, nin puntos, nin... nada diso. Son de granito!

Si, señores, de granito estou feita. Quizais ese sexa un dos principais motivos do desprezo que sufro. Quizais sexa tamén porque son pequena coma unha castaña. Quizais tamén sexa por... claro!, polo que son. Son unha pedra. A xente pensa que as pedras non temos sentimentos, que ao non falar, ao non reaccionar, non somos nada; moi ao contrario, somos moito. Nosoutras, as pedras, levamos máis anos no mundo que calquera deses ignorantes fachendosos, aínda que se elevase ao cadrado a súa idade. E o mellor de todo, aquí seguiremos xa que vexo difícil a nosa extinción.

Pero... que pasaría se así fose? E se nos extinguiramos? De que se farían as casas, os balos, as igrexas? E esas estatuas tan maxestosas?

Pero... para esas artistadas só teñen valor as grandes pedras, non as pequenas coma min.

En fin, que a derradeira viaxe da nosa vida pétrea acostuma ser o fondo dun río, o mar, un sumidoiro... lugares de todo tipo, pero ningún no que poidamos expor a nosa verdadeira beleza.

Eu, como dicía ao comezo, sigo no chan, na beirarrúa dun parque dos arrabaldes, pero frecuentado por nenos e adolescentes que, digo eu, vivirán nos barrios próximos.

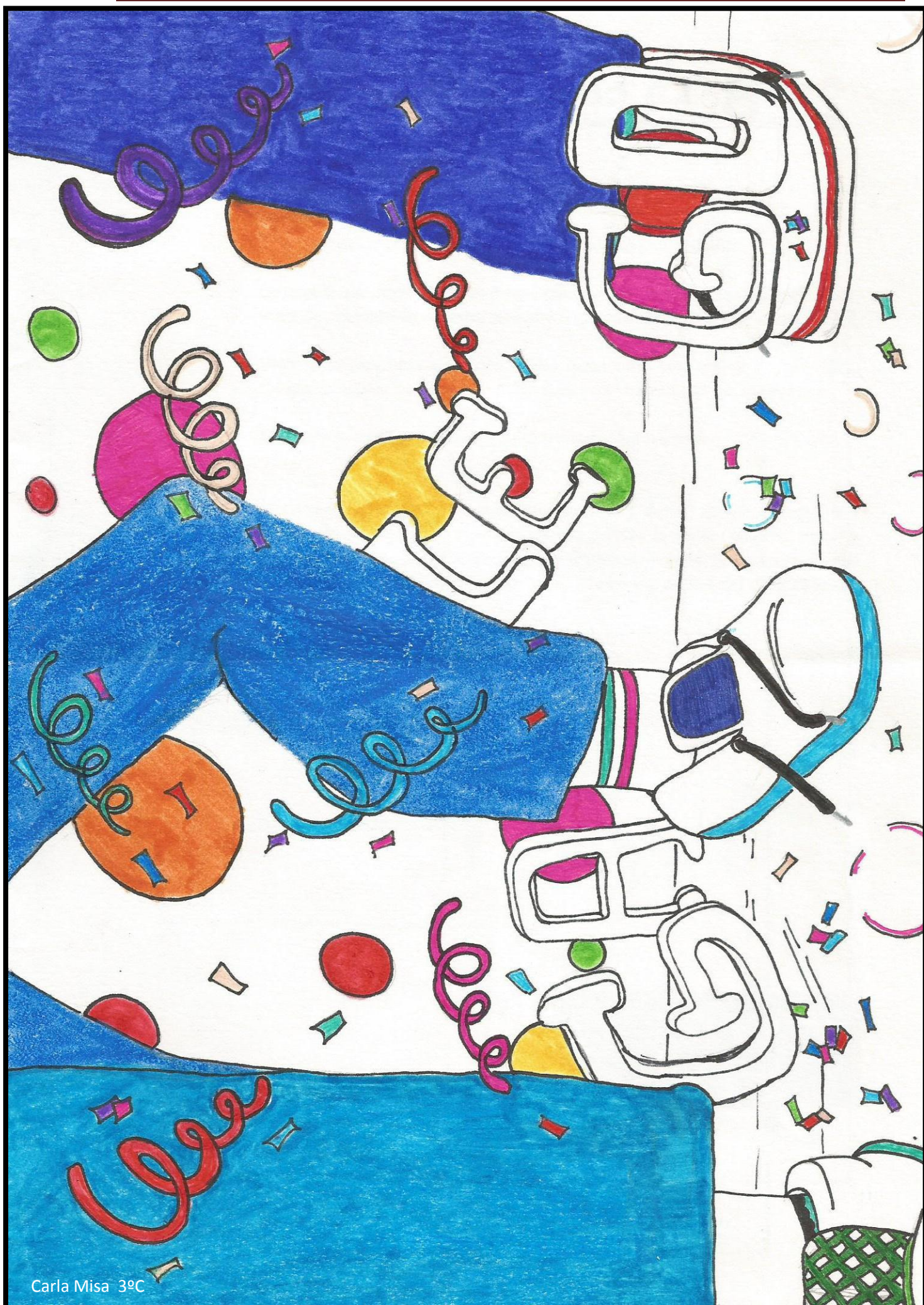
Así levo dez anos da miña vida, desde que me separei da miña rocha-nai. E, certamente, pensaba que así ía seguir sendo a miña vida.

Ata que, un día (dez de xaneiro, difícil non lembralo), Raúl e eu coñecémonos.

Lembro que me observou durante bastante tempo, colleume, pechei os ollos agardando o couce, esperaba a forte patada que me lanzaría lonxe.

Pero... non foi así.

A miña vida deu un xiro, virou; agora... Raúl, o seu peto e eu. Nin soñaba que isto me ía suceder. Tampouco sabía o pouco que esta felicidade ía durar e o rápido que todo volvería mudar...

ESTOU FARTA**SARA PÉREZ 4ºC**

Que farta estou! Estou cansa de que este lugar estea sempre luxado. Non teño bastante xa? Todo o día limpando taboleiro tras taboleiro para manter a estes desgraciados, e así mo agradecen... enchendo o noso fogar de po de xiz, consumíndose.

Decidido, imos negociar unhas novas regras. Debemos facernos respectar como fan os borradores de rotulador. Eles sempre tan impecables, elegantes, requintados... Pareceravos raro que non esteamos en guerra con eles porque a súa chegada podería supor a nosa extinción, pero, moi ao contrario, estámoslles agradecidos xa que desde que están ao noso carón a

vida para nós é máis cómoda, temos maior salario e traballamos menos horas, polo tanto chegamos antes ao noso fogar.

Pero... para que quero chegar antes á casa se este xiz meu me trata así?

Sempre limpando, sempre limpando... Estou farta!

O LIBRO ANTIGO**CARLA BARCIELA 4ºC**

Sempre estou no mesmo sitio, nunca me sacan, xamais me escollen. Estoume facendo vello. O meu dono xa non me utiliza. O único interesante que fago é charlar con outros compañeiros aos que aínda non abandonaron por outros máis actuais. Síntome vello e canso, pero o que máis me doe é ver como o meu dono colle a outros que non son eu e bota con eles moitas horas. No en tanto, eu permanezo inmóbil, sen poder laiarme, contemplando o espectáculo, que terán eles que non teña eu?

O que realmente penso é que fiquei vello e xa ninguén goza comigo.

O outro día a irmá pequena do meu dono colleume, miroume e... tiroume ao chan. Elixiu un compañeiro meu e foise, quedei tirado e só. Alí estaba no chan, achegouse alguén e colleume. Pasoume a man polo lombo, alisoume as engurras e fíxome cóxegas cos seus dedos. El sabía apreciarme, era o avó dos dous nenos.

CARREIRA SOLIDARIA "SAVE THE CHILDREN 2015"

Como todos os anos o IES Illa de San Simón celebrou a Carreira Solidaria en colaboración coa organización "Save the Children" doando esta vez os cartos recadados aos nenos da rexión do Sahel en Malí.

O Sahel é unha zona de transición entre o deserto do Sáhara (no norte) e a sabana sudanesa do sur, ten forma de cinto que se estende ao longo de toda África: dende o Océano Atlántico ao Mar Vermello. O Sahel cobre o territorio do norte de Senegal, o sur de Mauritania, Malí, extremo sur de Alxelia, Níxer, Chad, sur de Sudán e Eritrea.

Esta organización ten varios programas nesa zona que principalmente van dirixidos á loita contra a desnutrición, proporcionando ás nenas e nenos suplementos alimenticios así como á administración de vacinas e medicamentos.

Cos quilómetros solidarios dos nosos alumnos e alumnas logramos recadar un total de 952,50 € que se destinarán integramente a contribuír na mellora das

condicións dos nenos desta zona do Sahel tan castigada polas secas e as inundacións.

Malí é un dos países máis afectados pola fame, nestes momentos medio millón de nenas e nenos déitanse e espertan con fame día tras día, por iso “Save the Children” está levando a cabo programas de emerxencia.

A dureza e magnitude da crise alimentaria e nutricional que afecta os países da rexión do Sahel débese principalmente ao deterioro dos medios de vida, aos

conflitos armados e ao difícil acceso dos máis vulnerables aos alimentos. Nacións Unidas estima que en 2014, 20 millóns de persoas se atoparon en situación de inseguridade alimentaria nesta zona, é dicir, que lles foi imposible acceder aos alimentos necesarios para vivir de aí a súa vulnerabilidade.

Por todas estas razóns e porque cremos que a solidariedade é un valor importante para transmitirlle ao noso alumnado, organizamos todos os anos esta actividade e agradecemos moito a participación de toda a comunidade educativa.

A DESIGUALDADE SOCIAL ENTRE HOMES E MULLERES CARME MUÍÑOS 4ºA

O pasado 8 de marzo celebrouse o día internacional da muller, aínda que na actualidade, a desigualdade de xénero maniféstase en todos os ámbitos. De acordo coas estatísticas, na política case ningún país é gobernado por unha muller, o seu salario medio anual é un 22% menor que o dos homes e na educación as mulleres só representan o 16,8% do total dos estudantes da universidade. Este problema social existe dende hai moito tempo na maior parte do mundo. As características biolóxicas dos individuos, como o sexo, construíron xéneros, o masculino e o feminino. Isto orixinou crenzas sobre a superioridade dun sexo e a inferioridade doutro. Normalmente os homes ocupaban un papel dominante que deixaba á muller subordinada e desvalorizada.

As principais desigualdades que afectan o xénero feminino son a prohibición do voto en certos países, a diferenza de oportunidades para acceder á educación respecto aos homes e as poucas posibilidades de traballo xa que se pensa que están menos capacitadas que o sexo masculino ; o que dá lugar a dificultades económicas derivadas da distinción de salarios. Aínda que sen dúbida, a principal causa e máis coñecida é a violencia de xénero. Por exemplo, só no ano 2013, 54 mulleres españolas foron asasinadas polas súas parellas.

Pero todo isto creo que non ten fundamento xa que as mulleres poden ser iguais ou incluso mellores que os homes en moitos ámbitos. Segundo algúns estudos, nas probas de acceso á universidade, a maioría son mulleres e conseguen máis aprobados; o rendemento delas nos graos e mestrados supera cun 10% o dos homes; o 82,2% das baixas no traballo son mulleres que o deixan para coidar os seus fillos e dedican máis de 4 horas ao fogar e á familia mentres que eles só 2 horas e media. Ademais de todo isto as mulleres son as que dan a vida, acción fundamental para o progreso.

Así pois, este prexuízo levado dende tan atrás debería desaparecer dunha vez por todas xa que estamos nunha sociedade bastante avanzada na que hai sufraxio universal e uns dereitos de igualdade. Tamén se poderían proporcionar bastantes argumentos a favor da muller que a poñen tanto en igualdade como en superioridade en certos casos.

A EUTANASIA**ROBERTO GONZÁLEZ 4ºA**

O caso da nena chilena de 14 anos que lle pedía á presidenta Michelle Bachelet o permiso para a aplicación da eutanasia o pasado febreiro, abriu o debate sobre a legalización da morte digna. A Asociación Médica Mundial considera contraria á ética esta práctica, e recomenda aos seus profesionais o uso de coidados paliativos. Mais, non atenta isto contra os dereitos da persoa?

A decisión do goberno de manter a ilegalización da eutanasia é un erro gravísimo e inxusto, xa que nin sequera se lle dá a importancia que merece e piden os afectados.

A teoría defendida polos nosos gobernantes é o ataque contra o Artigo 1 dos Dereitos Humanos: o dereito á vida.

Porén, pode chamarse ó sufrimento que están soportando, vida? A resposta é non, é unha tortura, o que ironicamente atenta contra o Artigo 5 do mesmo decreto.

Ademais, os enfermos deben ter dereito a decidir que facer coa súa vida, teoría apoiada por numerosos científicos, como Stephen Hawking, que opina: “se nós non deixamos os animais sufrir, por que si aos humanos?” e aclara que “debe de haber salvaguardas de que a persoa afectada quere realmente poñer fin á súa vida e non se está vendo presionada”.

Moitos dos que non apoian a eutanasia son persoas católicas que argumentan que é un ataque á doutrina cristiá, mais, non é a Igrexa a que defende que a persoa debe ser feliz?

Así pois, penso que hai moitas contradicións nos argumentos que expoñen os que están en contra da eutanasia e que non saen á luz debido a que non teñen importancia para o goberno. Creo que, aínda que non se aprobe directamente, deben tratalo e sometelo a debate social, para así darlles unha esperanza aos afectados. Países como Holanda ou Bélxica xa aprobaron a morte asistida e xeraron un dobre beneficio: unha solución para os enfermos e a supresión do malestar social por este tema.

Roberto González, 4ºA

Apunte: Agradecer á profe de ética Andrea polo tratamento do tema na súa clase.

FONTE DE HERÓN**MATEO ORGE 4ºB****Historia:**

O gran inventor grego Herón de Alexandría creou este dispositivo como unha maneira marabillosa de mostrarlles aos estudantes como funcionan os principios físicos e matemáticos. Os historiadores están case seguros de que Herón ensinou na gran Universidade de Alexandría, Exipto, e utilizou moitos dos seus inventos como útiles de ensino.

Materiais para a construción:

- 3 botellas de plástico
- Arame
- Silicona impermeable
- Tubos de plástico
- Soporte de madeira

Procedemento:

1. Cortase 1 metro de tubo, despois este cortarase en tres anacos: un grande (1/2) e dous pequenos (1/4).
2. Fanse 2 orificios nas tapas das botellas.
3. Insírense os tramos de tubo na disposición propia do esquema xeral.
4. Sélanse con silicona as xuntas para evitar fugas.
5. Introdúcese auga na botella superior ata que a auga empece a fluír.

Como funciona?

1. A auga da botella superior flúe en dirección á botella inferior, chea de aire, debido á gravidade. A medida que a botella inferior se enche de auga, desprazará o aire contido nela.
2. O aire flúe, así mesmo, cara o recipiente central e seguidamente hacia a botella superior, provocando que se bombee a auga por encima do nivel da auga da botella.
3. O movemento da auga deterase cando o nivel de auga da botella central descenda por debaixo do tubo que a conecta coa botella superior.

Explicación matemática:

Para simplificar a explicación matemática do aparello, recorreremos ao sifón de Herón, un invento do mesmo Herón que ideou esta fonte pero co mesmo fundamento. No seu lugar, a presión do aire entre os 2 recipientes proporciona a presión positiva necesaria para elevar o chorro e que a súa altura dependa da diferenza de alturas entre os recipientes.

$$H_{\text{chorro}} = h_2 - h_1$$

RECEITA PARA SER FELIZ**ALBA ARAÚJO 3ºC****INGREDIENTES:**

- 2 quilos de recordos.
- 3 cuncas de sorrisos.
- 7 quilos de amor.
- 1 culleradiña de tolemia.
- 10 latas de cariño.
- 1 litro de paciencia.
- 500 gramos de tenrura.
- 1 ducia de positividade.
- 750 gramos de comprensión.
- 5 cuncas de ledicia.
- labras de amizade.

PREPARACIÓN:

Mesturar a lume lento a ledicia e a tenrura. A continuación limpa os recordos desbotando os que non serven.

Agrega a paciencia pouco a pouco, ata conseguir unha masa homoxénea e suave.

Nun recipiente á parte, engade a positividade e cando estea ben batido incorpora a culleradiña de tolemia e todas as latas de cariño. Agarda para que repouse, así conseguirás que quede máis esponxosa e saborosa.

Cando a masa xa estea levedada incorpóraa á outra masa, botando todo o amor posible, sen deixar nin unha migalla.

Todos estes pasos debes realízalos con toda a túa vontade e forza para que todos morran de amor coa túa receita, única e irrepetible. Decórao coas labras de amizade.

Teno todo a temperatura media, durante toda a túa vida, na parte máis profunda do forno do teu corazón e deixa que se faga paseniñamente.

Goza desta receita coas persoas que máis queres en un esquezas ningún ingrediente.

Se todo sae ben, conseguirás ser a persoa máis feliz do mundo.

Visita a Ourense

O día 9 de marzo, o alumnado de Humanidades de 4º C fixemos unha excursión a Ourense para ver a obra de teatro clásico *“As Bacantes”*, unha interesante traxedia de Eurípides representada polo grupo de teatro universitario Noite Bohemia no Auditorio Municipal da cidade.

Como chegamos con moita antelación, puidemos visitar o cemiterio de San Francisco, onde están soterrados Eduardo Blanco-Amor, Vicente Risco, Ramón

Otero Pedrayo e Miguel Angel Valente. Aínda que a Carla lle deu moito arrepío entrar nun cemiterio, tivemos que recoñecer a beleza dalgúns dos mausoleos, nos que tivemos ocasión de practicar o

noso
latín, e o
encanto

de pasear nun sitio con tanta historia coma este. De feito, como curiosidade, atópanse alí os restos da primeira vítima recoñecida de violencia de xénero en España (morta en 1891, por máis que un operario do cemiterio corrixise, sen razón, á profesora de Sociais), cunha lápida que reza: *“Pobre Asunción - Viernes Santo del 91”*.

Antes de entrar no Auditorio Municipal quixemos visitar o claustro do antigo mosteiro de San Francisco, pero (como case todo) estaba pechado ao público os luns. Só puidemos facer a foto diante da fachada do convento grazas ao pau autofoto de Loreto.

A función teatral estivo

moi ben, e todo o mundo gozou coa historia de Dioniso (Baco) e a súa terrible vinganza na cidade de Tebas. Os actores e actrices eran xente nova, a ambientación, vestuario, coreografías e música foron moi boas ... e deu gusto ver un auditorio cheo de estudantes de Humanidades que, como dixo a organizadora, só saímos nos xornais para falar da nosa

“inutilidade”. Os aplausos escoitáronse en todo Ourense!

Ao saír, fomos comer os nosos bocatas á Alameda, onde Rebeca se viu acosada polas pombas.

Despois de coller forzas, seguimos os pasos dos personaxes de *A Esmorga* nun percorrido polo casco vello de Ourense, facendo paradas ao longo da ruta dos protagonistas da novela e tentando atopar as oito placas coas correspondentes citas do texto colocadas por todo o traxecto (hai que dicir que non fomos quen de dar con dúas delas). Pasamos polos xardíns do Possío, as Burgas (onde coñecemos á primeira ourensá, chamada Calpurnia), a catedral, e incluso polo barrio *chino*, con *madame* incluída.

Despois de camiñar dúas horas ao sol e tomarmos uns refrescantes xeados nos soportais da Praza Maior, collemos o autobús para dirixirnos ás termas de Outariz, unhas pozas de auga quente á beira do río Miño, onde nos bañamos (agás o aburrido do profe de Latín) e tomamos o sol. Cando tivemos que marchar,

os profes case nos teñen que sacar á forza porque se estaba tan ben ... Non queriamos irnos de alí!!

Unha vez duchados e relaxados todos, só nos quedaba subir ao bus para voltar á casa. Foi un día fantástico!!! Unha mágoa que non puidesen vir Sara e Lucía; a ver se o repetimos con elas profes!!

Raúl Novelle 3º B

A CADEIRA

REBECA MÍGUEZ 4ºC

Antes todo o mundo se apoiaba en min. Perante calquera situación, ledicia ou tristura, todo o mundo se apoiaba en min. Eu sabía estar e aguantaba o peso e os pesares.

Antes pasaba as tardes na cociña mirando pola fiestra, vendo os nenos saltar e correr polo xardín. Xa van vir, teño que estar preparada para que coman a merenda.

Antes encantábanme aqueles domingos de comida familiar, púñanme aquel coxín vermello que tan ben me sentaba –que riso, el sentábame a min- e falaba coas miñas amigas ata que acababa aquel barullo e cada unha volvía ao seu sitio.

Agora que o necesito, ninguén está. Agora sinto que non sirvo para nada. Agora estou soa nun cuarto escuro cheo de trastes...

UN PAPEL INSIGNIFICANTE

BIEITO LOVERA

Tan amado e logo, tan desprezado. A un pano de mesa coma min só lle pode esperar unha traxedia. Aínda non chegou o meu día, pero é o que me contaron. Cada día, enriba de min, hai menos panos e sei que algún día me vai tocar a min, é o meu destino. Cada día latexa máis forte o meu pequeno corazón de celulosa, dáme moito medo non saber ao que me vou enfrontar.

Hoxe é un día de moito traballo, hai música pola rúa, bombas de sete estalos, rebumbio... cada vez hai menos peso enriba de min. De súpeto quitan un compañeiro meu e a luz dáme de cheo nos ollos. Sei que chegou a hora, vaime tocar. Desexo que non se achegue ningún cliente máis a este posto de bocadillos

de salchicha graxentos. Isto é ao que me enfronto, non hai volta a tras.

Chega un cliente,... pecho os ollos, non quero nin ver. Sinto calor, ergo as pálpebras con medo, estou abrazado a un cachorro quente. Noto a suor,... ao fin e ao cabo non é tan malo, sei que sirvo para algo, son útil, non creo que o meu final vaia ser tan malo. Ao rematar gardaranme e volveranme usar. Un momento,... Que está facendo!?!? Por que me aperta? Todo son engurras, teño todos os ósos crebados e... para máis guíndanme con odio nun cilindro xigante, quedo sen sentido...

Cando volvo en min vexo os meus amigos e a outros aos que lles sucedeu o mesmo ca a min. Obsérvanme con tristura, que me vai ocorrer?

CANONS DE BELEZA

LUCÍA MÍGUEZ 4ºC

O canon de beleza é un conxunto de características que a sociedade considera fermosas ou atractivas.

É historicamente variable e non é común a todas as culturas.

Na actualidade tanto homes coma mulleres séntense presionados pola sociedade e iso chega a xerarlles falta de autoestima e inseguridade propia.

Estes canons de beleza teñen influencia sobre nós mediante os medios de comunicación.

A televisión, ao igual que outros medios, teñen o poder de crear valores sociais e exercer influencia nas persoas porque promoven estereotipos, modelos e definicións.

Isto trae consigo consecuencias negativas, xa que eses corpos idealizados non se asemellan a corpos normais e tanto os homes como as mulleres vémonos influídos polos modelos que nos ofrece a sociedade.

Estes modelos identifícanse co éxito e a beleza. Así, as modelos máis desexadas actualmente son os anxos de Victoria's Secret (encargadas de lucir a súa lenzaría feminina) e caracterízanse pola súa extrema delgadeza.

Esta imposición está arraigada dende a infancia cos xoguetes

que se lles ofrecen aos nenos e nenas:

homes musculosos e fortes, mulleres delgadas e débiles.

Actualmente trátase de loitar contra estes estereotipos imposibles que son a "base" da nosa sociedade de éxito.

Estes gustos e ideais que nos son impostos inconscientemente son os causantes de moitos trastornos alimenticios que poden chegar á morte do/a afectado/a.

Por iso mesmo, créanse moitas campañas revolucionarias que buscan un cambio.

Un exemplo claro é o anuncio publicitario da marca "Dove" no que nos amosa a "beleza real", polo que as modelos que se exhiben son persoas normais (non importa a súa cor de pel, estatura, masa corporal,... todos os problemas que afectan diariamente a homes e mulleres dos países desenvolto).

Pero este culto á delgadeza e á eterna xuventude aínda non desapareceron e seguen presentes no noso día a día.

Algúns deseñadores, como Calvin Klein, afirman que non queren fomentar os trastornos alimentarios, pero que a roupa "séntalle mellor" ás persoas delgadas e que coidan o seu peso.

En definitiva, usan o noso corpo como un obxecto de consumo.

Os corpos que se exhiben son irreais e inaccesibles causándolle a toda a poboación un sentimento de frustración e pouca seguridade persoal. Así inflúen nas preferencias para o consumo.

1º PREMIO DÉCIMO SEXTO CONCURSO DE CONTO A FIESTA DO ILLA

FRAN E AS SÚAS ENSOÑACIÓNS

MANUEL ESTÉVEZ MOURIÑO

Fran camiñaba paseniño a carón do mar. Ensimesmado nos seus pensamentos desprazábase coma unha alma perdida polos camiños que percorrían a costa. As

ondas do mar batían sobre as rochas sen piedade. Cando chegou ao acantilado permaneceu quedo durante uns instantes e, de súpeto, deitouse na herba. Miraba cara o teito do mundo, observando a preciosa imaxe de nubes espalladas no inmenso mar do ceo. Reflexionaba sobre o que os seus ollos podían percibir. Era unha das poucas persoas consciente do fascinante mundo no que vivía. Sentía que a agradable brisa do mar acariñaba todo o seu corpo. Sentía que aboiaba no aire. O tempo parábase. Toda a serie de preocupacións que o atormentaban acotío esvaecíaase. Sabía que volverían, pero mentres non o fixesen quería gozar do momento. Pechou os ollos. O sol quentáballe apaciblemente a cara. Tras moito cavar sobre o pracer, o mundo, a moral, a

lóxica, a ética, a natureza, a arte, a beleza... deixou a súa mente en branco e... soñou. Bailaba un fermoso valse coa súa amada. O tempo non existía. Bailaba cun enorme sorriso sobre o cosmos, baixo a mirada de todos os corpos celestes. Eran dous amados inmortais que tiñan o peito ardendo e canto máis pensaban un no outro, con máis intensidade ardía a chama. Medraba eternamente, nunca diminuía. Queríanse moito. Elevábanse sublimes sobre todos os males que os querían facer sufrir.

O vento devolveu a Fran á realidade. Abriu os ollos. O sol escondíase entre as montañas. O sol quentaba placidamente a súa alma. Estupefacto e con profunda admiración, quedou no seu sitio. Un sorriso luminoso formouse no seu rostro. Seguidamente, as bágoas percorreron as súas meixelas. A beleza daquela paisaxe facía que se emocionase. Os paxaros decidiron acompañar a marabillosa escena cos seus cantos. E toda aquela harmonía facía mover fortemente os resortes emocionais do noso querido amigo.

2º PREMIO DÉCIMO SEXTO CONCURSO DE CONTO A FIESTA DO ILLA

E QUE SABEREDES VÓS DO AMOR

MARIUXI CENTENO ESCALA

E que saberedes vós do amor. Se pensades que se fai co corpo... Aquele verán, xuntos na praia, con esas vistas da ponte de Rande ao serán. Iso, xunto á comida e o vento marea que che movía o pelo; os paseos; os xogos e os teus bicos, eses que nunca se esquecerán; postos ata o cu de “maría” da mala e viño de tetrabrick. Cando só

eramos ti e mais eu contra o mundo. Cando nos mirabamos e non facía falta nada para dicir: quérote. Boto de menos aquelas tardes de verán naquela que era a nosa praia, un grupo de rock dos antigos, dos que merecía a pena escoitarse, de fondo. E sen esquecerme que eu non sei o que é o amor se non estou contigo. Sei que non se fai co corpo, en cambio eu fágoo con bolígrafo e papel e, de fondo escoitando un grupo de rock dos antigos, dos bos, dos que merecen ser escoitados, daqueles que escoitabamos ti e mais eu cando estabamos sós contra o mundo. Naquela praia ao serán vendo Rande, esa ponte que nunca esqueceré coas vistas da Ría de Vigo e o son das ondas: ese verán que nunca esqueceré...

E que saberedes vós... se o meu sorriso é alegre ou triste, se as miñas bágoas son amargas ou doces, pois cando te penso os meus latexos van a 1001 por hora e fáiseme un nó na gorxa, non me saen as palabras. E que é mais bonito que dicir quérote con outras palabras sen que sexan amargas coma o limón? E que saberei eu? Se non son capaz de ir polo mundo sen saber nada de ti dende aquel verán na nosa praia, cando eramos ti e mais eu contra o mundo. E aquela ría que me parecía una máis, agora paréceme fermosa.

Paso o día recordando ese verán, ese que foi tan especial, tanto coma ti; ese que me marcou a vida. Oxalá puidese ignorar a nosa distancia, oxalá puidese ignorar todo o que sentín por ti, pero non podo... Só con saber que podo verte unha vez máis... E que saberei eu, que son unha escritora afeccionada... O que eu fago é o amor coa miña escritura e cos meus pensamentos; as miñas frases esas que son cursis, pero que son miñas. Eu fago o amor co bolígrafo e o papel, e fágoo dende que eramos ti e máis contra o mundo...

E que sabermos nós da vida, se ela é a mellor mestra, a máis loitadora; non sabemos nada dela pero ensina cousas marabillosas e fermosas, tan fermosas coma o teu sorriso, que se caes levantas.

Que saberei dela, do amor; dicimos ámote moi pronto e ti que só fuches un amor de verán, dun verán dos mellores. E que saberei eu de todo se non vivo nun mundo de cor de rosa, pero tampouco branco e negro, que saberei eu das bágoas alegres ou tristes, se só probei as salgadas, das miradas pícaras ou con malicia se a miña é sincera. Vivimos nun mundo onde todo fala de que o amor sobra, sen preocupacións. Sei que non volverei a verte, pero para que estar a 3 metros enriba do ceo se eu te quero a 3 centímetros da miña boca, e o máis triste é quererte coma se estiveses tan preto, poida que isto sexa unha declaración de amor secreta, nin eu sei se o é, que non vai dedicada a ti... pero iso no podo sabelo porque a persoa que coñecín non é coma ti, é moito mellor, por iso a miña decisión é deixar de pensar en ti. E por derradeira vez dicir quérote, para empezar unha nova vida sen ti, sen a túa calor que facía que foras un pirómano empedernido... De algo hai que morrer, non? Poi eu quero facelo por el, por iso me despido de ti...

Quérote meu pirómano empedernido!

3º PREMIO DÉCIMO SEXTO CONCURSO DE CONTO A FIESTA DO ILLA

HISTORIAS DA MILLEIRA

SERGIO PÉREZ VÁZQUEZ

Collín o vaso plástico de café na man xusto antes de pensalo, era unha manía nerviosa, sempre que estaba a beber algo non me decatába pero bebía sen parar, aínda que non tivera ganas. Eu penso que era polo nerviosismo que teño no momento no que bebo, intento quedar ben e coller a lata cunha postura maxestosa como se alguén me vixiara.

Naquel momento non era porque pensara que alguén me estivera vendo, se non porque non estaba seguro. Oía todas as mañás historias aterradoras sobre aquela estrada: persoas que desaparecen, asasinatos, bruxería ...

O meu afán de curiosidade era máis poderoso que o de supervivencia, e aínda así non tiña mais remedio pois a outra rúa pola que vou normalmente estaba cortada por un camión que se avariara contra a saída.

Era o único coche na estrada, era pequena. Miraba cara aos lados e só vía campo, miraba cara diante e só vía néboa, se non me asasinaban aquela noite, ía acabar tendo un ataque ao corazón.

Intentei relaxarme, pero era imposible; os dous vasos de café e a situación facíanme sentir demasiado activo, tan activo que o meu coche non debeu de poder resistilo xa que se parou no medio e medio da estrada. Saín a comprobar o que pasara, non antes de asegurarme de que ningún estaba comigo.

Estiven media hora tentando adiviñar a causa da pausa do coche pero non encontraba nada, motor ben, gasolina de sobra, aceite correcto, tubo de escape no seu sitio... que puido pasar?

Oía ruídos raros constantemente, pero a pesar do medo que sentía cada vez que os oía, deixábaos pasar pois non eran mais que animais e vento contra as follas do millo.

Cerrei o capó do coche para volver ao meu asento e chamar por teléfono un guindastre... Non tiña conexión! A única opción, aparcar o coche a un lado e seguir o camiño a pé cara diante, parecíame a idea máis lóxica e oxalá puidera levala a cabo xa que cando pechei o coche o pouco que vía volvéuseme negro, sentía que algo tiraba de min cara a un lado, non podía saber o que era, pero si que tiña moita forza. Comecei a ulir con brusquidade, notaba un cheiro raro. Un pouco despois descubrín o que era, pois quedei durmido ao instante.

Non sei o que pasara, só estaba tombado no chan da milleira. Tentei abrir un ollo, aínda non amencera, a única luz que vía viña dun candeeiro sobre un pequeno asento de madeira. Ao seu lado só había unha gran cama de hospital e moitas, moitas mazarocas de millo.

Vin a sombra dunha persoa e decidín que o mellor era facerse o durmido mentres analizaba a situación. Era unha muller delgada e baixa, creo que podería atacala facilmente, pero se foi capaz de traerme aquí estou seguro de que ten algunha arma escondida, así que decidín escapar. Comecei a mover a cabeza para erguerme, despois a darme impulso cos brazos e por último a mover as pernas. Tentei facelo sen producir ruído, pero foime imposible. A muller deuse a volta e mirámonos aos ollos sabendo o que ocorrería a continuación.

Comecei a correr esquivando as mazarocas, é complicado correr se non tes un lugar fixo ao que ir, pero eu seguía. Levaba dez minutos correndo e non encontraba a saída, comezaba a acabáreme a paciencia. A miña falta de osíxeno e a fatiga fixo que tropezara e dera coa cabeza contra o chan que, aínda cheo de follas de millo, non me protexeu do golpe.

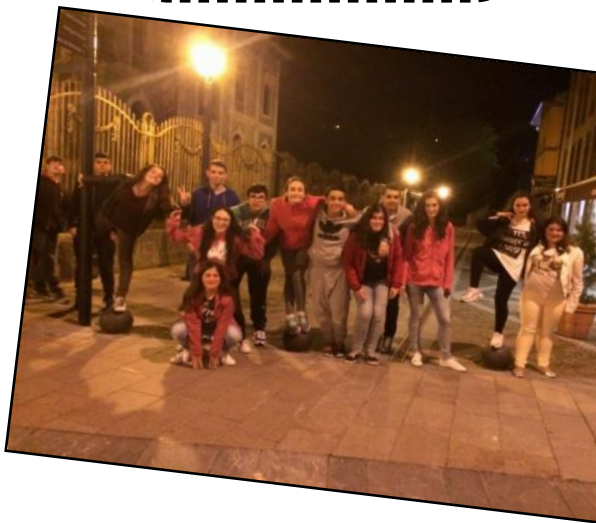
Agora estou nun cuarto escuro coa compañía das ratas. Levo aquí dúas semanas e creo que estou comezando a tolear. Non creo que

sexa tan difícil o que lle pido ao universo, que me responda só unhas simples preguntas: onde estou?, quen é esa muller? E a máis importante de todas, cando cheguei aquí crin que esa pregunta era: cando vou volver á casa? Pero despois de dúas semanas, creo que se converteu en: volverei á casa algún día?

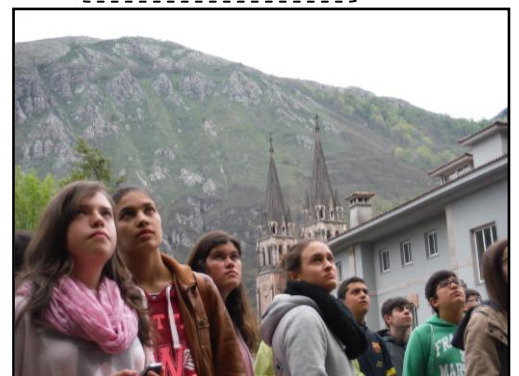

VIAXE A ASTURIAS

O 29 de abril saímos cara Cangas de Onís. Despois de cear saímos dar una volta. pola noite non fixemos nada de ruído e os profesores que nos acompañaban nin se deron conta de que estabamos alí.

Despois do almorzo fomos visitar o santuario da Virxe de Covadonga

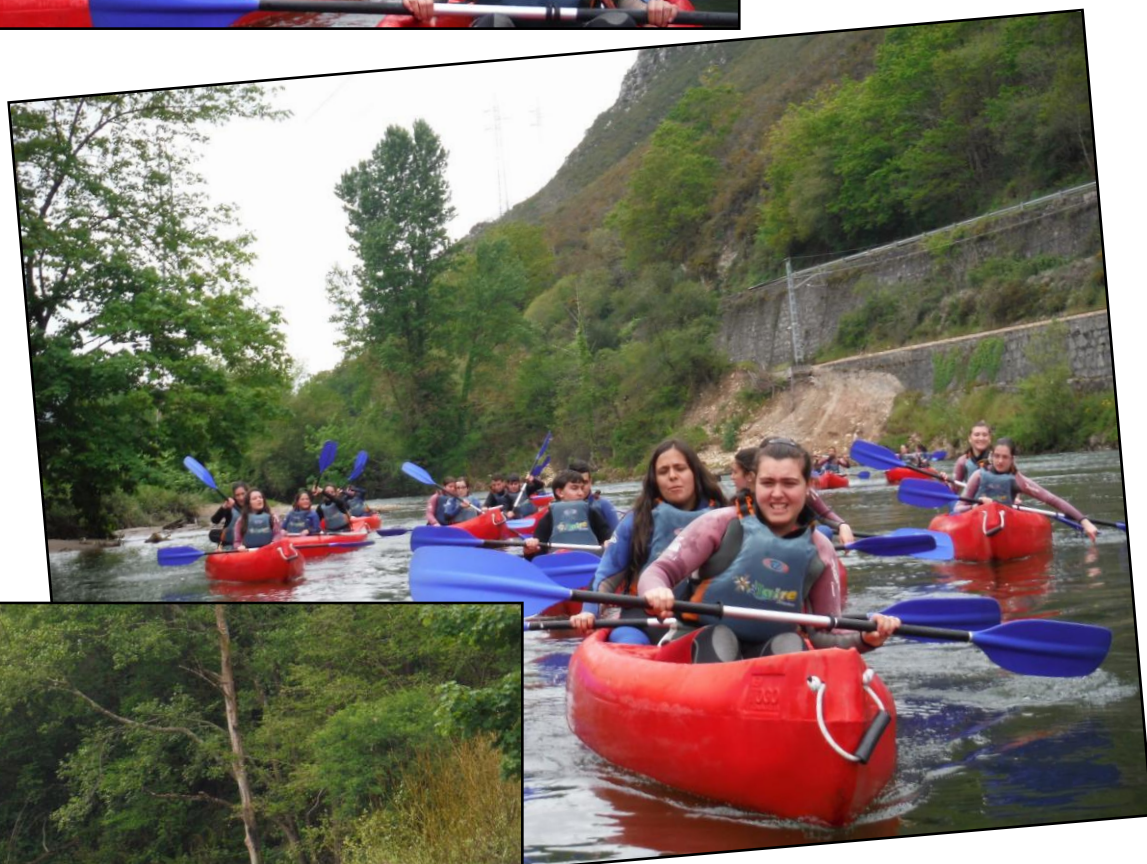

A seguir fixemos o descenso do Sella

Listos para padexar.
Imos á auga xa...

Ao rematar, volta para
Redondela, pena que
fora tan curta...

*Á man**DAVID ISORNA 4ºB*

Nos días que corren, ben sabido é, que isto de escribir á man vai decaendo. Un claro exemplo disto é o feito de que agora mesmo estea escribindo diante do teclado da miña computadora, pero todo ten distintas maneiras de verse, e dende logo, non poderíamos dicir que xa ninguén escribe a man, evidentemente.

O motivo polo cal estou escribindo isto agora é para botar luces sobre este asunto que persoalmente me interesa en gran medida.

Comecemos facéndonos unha pregunta. Que é a escritura?

É, e cito textualmente dende a nosa amada Wikipedia : “Un sistema de representación gráfica dun idioma , a través de sinais trazados ou gravados nun soporte.” A esta interesante definición engádeselle: “Maneira tipicamente humana de transmitir información”

Agora que todos sabemos que é isto da “escritura”, podemos continuar.

Á man, ese é o título deste pequeno documento escrito artificialmente por un ordenador, mentres eu pulso as teclas coas miñas propias mans. Un tanto confuso, non si? Pois iso débese a que agora mesmo estarás pensando: “Pois se estás defendendo o de escribir á man, poderías telo feito á man”, pero volvamos á definición: “Un sistema de representación gráfica dun idioma”, iso é o que liches ti mesmo unhas liñas mais arriba, pero agora mesmo estás a pensar que para transmitir esa tese debería escribir á man. Acaso non estou xerando certos caracteres que de feito, ata están nun idioma?

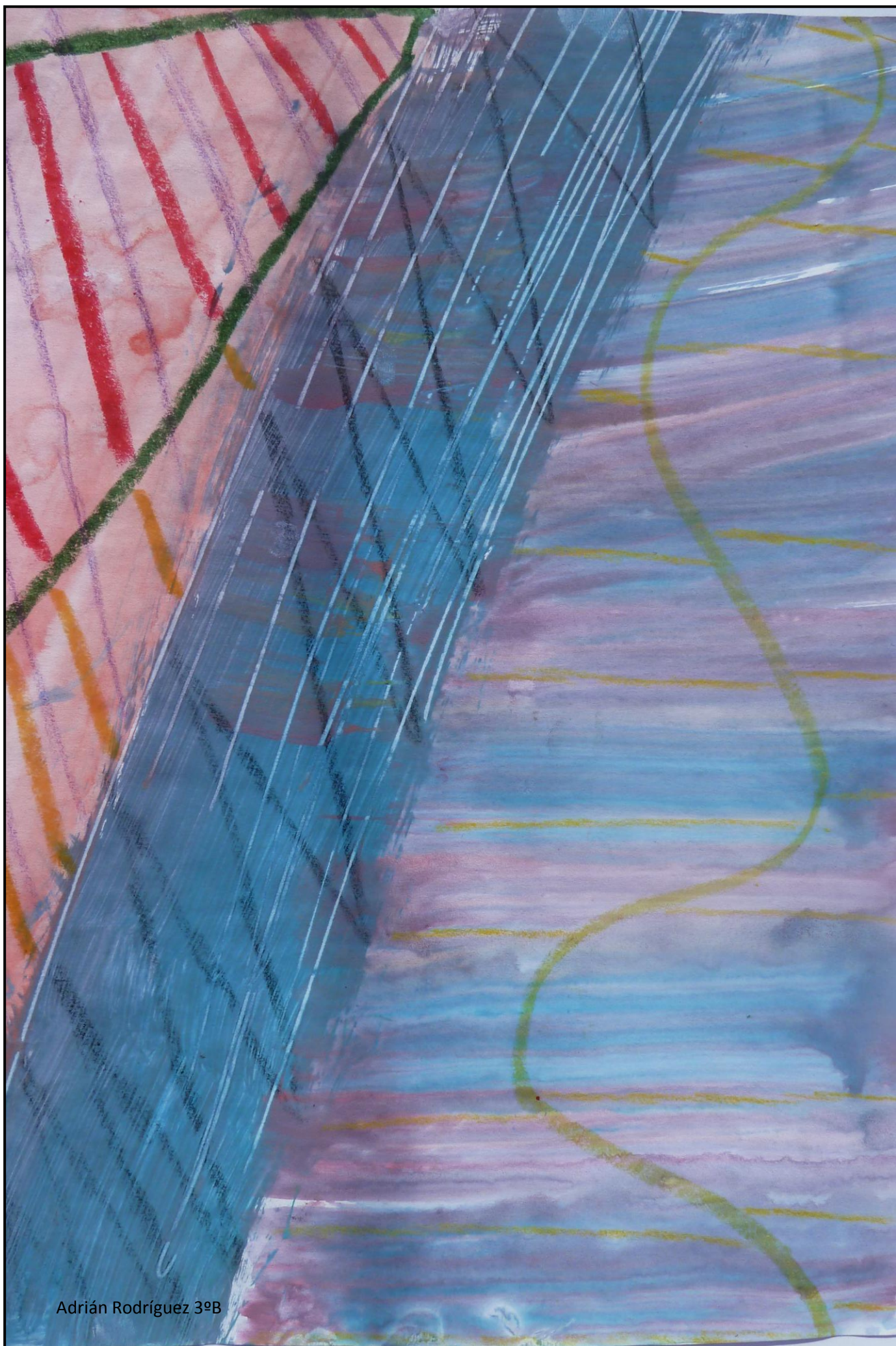
Esta pequena contradición dáse en ambas partes, tanto nos que defenden unha ou outra maneira de escribir. Ambos pensan que a parte “contraria” non chega a retransmitir todo o que a súa transmite. Pero o certo é que ambos fan exactamente o mesmo, pero usan as mans de maneira diferente.

Todos somos humanos, e xa nos guste ou non, por natureza somos diferentes dentro da nosa cachola. Xa sexamos galegos, casteláns, chineses, nixerianos ou rusos, ninguén escribe igual a outra persoa, non só á man, senón tamén no teclado.

Porque o importante no fondo non é o que escribas, ou onde o fagas, o importante de verdade, é o porqué de escribires iso.

Non escribas coa man, faino co corazón

Adrián Rodríguez 3ºB

A TECNOLOXÍA COA PNEUMÁTICA E HIDRÁULICA EN 4º ESO

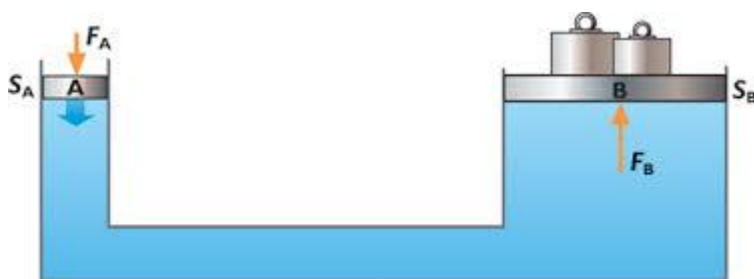
Os alumnos de 4º ESO Diver este ano en tecnoloxía, fixemos proxectos baseados na hidráulica e pneumática utilizando a enerxía que proporcionan os fluídos para facer unha man robótica e un gato hidráulico.

Estudamos os circuitos pneumáticos e hidráulicos e as súas aplicacións, usando os fluídos para transmitir movementos ou multiplicar a forza.

No noso caso o fluído utilizado para facer os proxectos foi “a auga”.

Baseándonos no “principio de Pascal” que di que cando se aplica unha forza a un líquido nun recipiente cerrado, a presión transmítese por igual a todos os puntos do fluído.

“Polo tanto aplicando unha forza moi pequena somos quen de levantar un peso moi grande”.

$$\frac{F_1}{A_1} = \frac{F_2}{A_2}$$

ELEVADOR HIDRÁULICO

O grupo composto por: Samuel , Andrea, Juan e Javier.

Fixemos un elevador hidráulico con tres cilindros(xeringas) e tres paredes e unha base de madeira.

Para unir as tres xiringas usamos unhas Ts.

Para unir as paredes es a base usamos termocola.

Para que as xiringas estiveran en pé, usamos uns perfís de madeira finiños.

Este gato hidráulico conseguiu levantar case tres litros de auga, enriba dunha das xiringas puxemos unha pequena base de madeira para que fose máis grande para poder poñer as cousas e enriba desta pequena base de madeira puxemos un camiión como se fose de marisco, xa que diso vai o proxecto.

Dentro do camiión puxemos a auga que foi capaz de levantar.

Non todo foron éxitos, xa que unha das primeiras veces que puxemos as botellas de auga enriba do camiión, este escorregou e caeu, mollando todo o chan.

Outro dos problemas foi que entre xiringa e xiringa non se escapara auga e entrara aire.

MAN HIDRÁULICA

O grupo composto por: Adrián, Carlota, Fernando, Jonathan e Patricia fixemos unha man hidráulica, tratábase de imitar o funcionamento dun robot industrial.

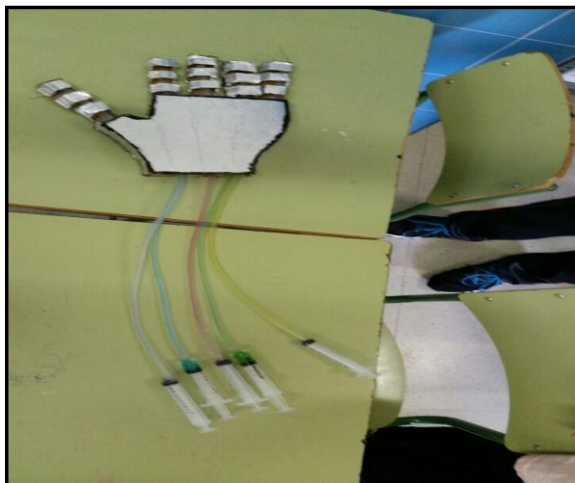
A man hidráulica consistiu en unir 5 xiringas, simulando os dedos dunha man, a outras 5 cun tubo no medio polo que pasará a auga. Se pasas a auga dunha xiringa de abaixo á de arriba, un dedo levantarase. E se extraes a auga, da mesma forma, dunha xiringa de arriba á de abaixo, o dedo baixarase. E así co resto dos dedos.

Con cartón fixemos a forma da palma da man e o dorso, para colocar unha por diante e outra por detrás. Fixemos tamén a forma de 5 dedos cun oco para poder meter a xiringa. Despois con termocola pegamos as xiringas de arriba ao anaco de cartón que irá por detrás. A outra parte da man pegámola nun extremo da outra para poder levantala con facilidade.

Á auga puxémoslle colorantes de cor azul, vermello, verde e amarelo, e outro que irá sen colorante, para distinguir uns dedos de outros.

Este foi o resultado: podedes ver os vídeos na nosa web.

<http://www.edu.xunta.es/centros/iessansimon/taxonomy/term/37>

Despois dos experimentos demos un paseo por Pontevedra.

Vimos o 6º edificio do Museo, a Praza de Ferrería ou a famosa igrexa da Peregrina; aínda que o mellor de todo ... a tenda de larpeiradas que ten en fronte. Estaban riquísimas!!

Aquí, facendo novos amigos...

Pasamos polo Mercado
Municipal e pola Praza do
Teucro

Había bichiños de moitas
clases e non era o zoo!

Este é o edificio do concello de Pontevedra.

Sacamos una foto divertida ó lado dun home fortachón; menudos músculos!

PEÚGO VINGATIVO**CARLA AGULLA BARCIELA 2ªA**

Ola, son un peúgo. Acabo de saír da fábrica na que me fixeron, alí había un montón de irmáns peúgos idénticos a min. Un deles díxome que eramos fermosos e dunha moi boa calidade e polo tanto todo o mundo desexaba ternos. Eu non o vía así, ao contrario, pensaba que eramos dos máis feos porque, concretamente, aquel sabichón que me falara era, para o meu gusto, horrible. Uns temos raias de cor negra e outros de cor rosa, a min persoalmente gustaríame levar as rosa, mais tocoume levalas negras.

Ao cabo dunhas horas, unhas mozas moi guapas puxéronme nun lindo andel, desde alí podía ver toda a tenda. Era grande e moi luminosa, preciosa.

Estaba coas miñas cousas e, cando me decatei, unha nena duns cinco anos estaba ao meu carón. Colleume e púxome nun bolso xunto a unha boneca moi bonita. Non o podía crer, había unha cousa que me chamaba moito á atención: eu entendera que para levarnos da tenda había que pagar, pero polo visto semellaba que non.

Dous días despois a nena puxo os seus pés dentro de min, que noxo! Nunca pensei que fora ter un uso tan noxento. Tempo, xa atoparía eu a maneira de acabar con aqueles seus noxentos pés.

A SIMPLE VIDA DUN LIBRO**LUCÍA OTERO PAZOS 2ªB**

Son un simple caderno onde algunhas persoas relatan a súa vida, os seus segredos, os seus soños ou simplemente a historia das nenas onde atopan o seu príncipe azul. Penso que as persoas non teñen que facer na súa casa e para pasar o tempo cóllenme e gozan lendo as miñas palabras escritas. Son odiado por moitas persoas que só ven a miña parte negativa, xa que me ven como algo sen vida e aburrido, simplemente son abundantes follas recheas de inútiles palabras. Tamén son un tesouro para millóns de persoas, para eles son todo e pasan o día lendo ou escribindo historias sen fin: de bruxas malvadas no seu castelo, fadas madiñas que cumpren soños... A xente lévame nas súas longas viaxes e logo déixame tirado nun currunchito sen saída.

Agora mesmo estou esgotado, recordo cando era un rapaz, lembro as miñas vivencias cos meus irmáns na biblioteca. Naqueles tempos si que estaba ben coidado. Agora é todo tan diferente sen ninguén que me axude, sen ninguén que me protexa.... É todo tan diferente, a miña vida deu un xiro, unha miserable persoa deixoume tirado nun lugar, sucio e solitario.

Unha persoa cólleme polas miñas follas. Parece boa persoa pero logo de todo o que me pasou xa non me vou fiar do que os meus ollos ven. Méteme na súa bolsa, intento saltar ao exterior pero o meu plan remata sen éxito. Chegamos a un lugar estraño e escuro ata que a persoa acende a luz. Vexo o novo lugar e non sei o porqué pero hai algo que se parece ás miñas vivencias da infancia. É unha biblioteca, na miña cara débúxase un sorriso de orella a orella, xa botaba de menos sorrir!

Club de lectura A ILLA DOS LIBROS

A Illa dos Libros levou a cabo o seu labor de dinamización de lectores un ano máis.

Como había máis de oitenta alumnos, fixéronse dous grupos: os Choquiños (1º e 2º) e os Chocos (3º e 4º)

Os Choquiños coa coordinadora Carolina falando de *Charlie e a fábrica de chocolate* e dando conta... das lambetadas.

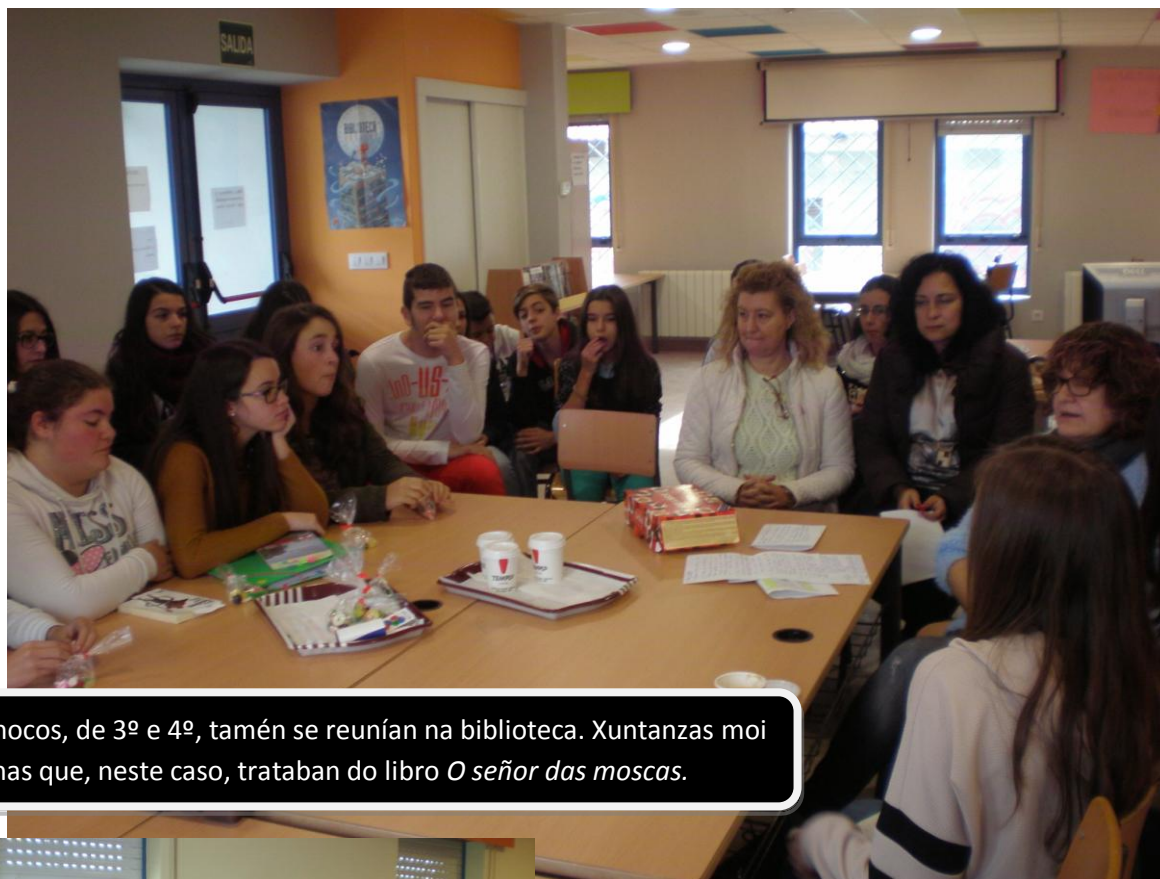

A granxa dos animais era o tema e había máis lambonadas.

Tamén lemos Billy Elliot, agora só nos queda o libro Catherine, pero o próximo curso recuncaremos.

Os Chocos, de 3º e 4º, tamén se reunían na biblioteca. Xuntanzas moi amenas que, neste caso, trataban do libro *O señor das moscas*.

O curioso incidente do can á medianoite foi o segundo libro.

Un feliz mundo novo xerou un debate moi encendido, pero rematamos como boas amigas. Para rematar queda por ler *O vixía no centeo*.

Alba Alonso Lorenzo 3º A

OS VIDEOXOGOS

SARAY DARRIBA GONZÁLEZ 4ªA

Os primeiros videoxogos apareceron na década dos 60, e dende entón non deixaron de evolucionar. Van adquirindo importancia na nosa sociedade, ata o punto de que actualmente, son unha das principais industrias do entretemento e a gran maioría da poboación moza coñéceos e úsaos.

Esta evolución chegou a un punto no que a súa presenza inflúe na nosa vida e na forma de ser. Hai persoas que pensan que os videoxogos crean adicción e empeoran o nivel educativo da xuventude actual, que prexudican a vista e a nosa capacidade de relacionarnos coas persoas.

Todo isto é ben certo, pero eu penso que os videoxogos non son tan malos. Volverse un adicto non é por culpa do xogo, senón que esa persoa non ten autocontrol. Isto pódese solucionar e así desenvólvese unha capacidade indispensable para a vida, conseguir autocontrol.

Os videoxogos tampouco empeoran o nivel educativo xa que estimulan o cerebro, conséguese rapidez mental e mellórase a percepción.

O punto en contra de que empeoran a vista é debido ao exceso de horas diante da pantalla. Isto é facilmente solucionable, co xa mencionado autocontrol.

Actualmente hai unha gran variedade de videoxogos e formas de xogar. Pódese interactuar con outros xogadores de calquera parte do mundo e tamén se pode quedar con amigos para xogar en compañía. Isto promove a interactividade, polo cal, xa non se pode dicir que diminúen a capacidade de relacionarse coas persoas.

En definitiva, os videoxogos son unha innovación como outras calquera que nos axuda na vida cotiá. Son importantes e nun futuro depararán agradables sorpresas.

Polo tanto, debemos desterrar a idea de que os videoxogos son prexudiciais para a sociedade. Como di Shigeru Miyamoto, creador da Nintendo DS: *“Os videoxogos fannos mellores”*.

VISITA DO ALUMNADO DE 4º ESO AO INSTITUTO PEDRO FLORIANI E MENDIÑO

QUE IMOS FACER AO REMATAR 4º E.S.O.?

“Non sei se facer Bacharelato de Ciencias ou non, seguro que é moi difícil, e se fago FP coma o meu curmán? A min gustaríame ser decorador pero meus pais din que iso non ten saída e como se me dan ben as mates seguramente farei Bacharelato de Ciencias e despois xa irei vendo...”

No Departamento de Orientación continuamente escoitamos reflexións vosas deste tipo, e temos que dicirvos algo: é lóxico que chegado este momento teñades tantas dúbidas, de feito o raro sería que non tiverades ningunha dúbida.

Aínda que xa pasastes por momentos de cambio moi importantes a nivel educativo (o inicio na escola, o paso de Infantil a Primaria e de Primaria a Secundaria) seguramente ningún tan importante para vós coma este xa que por primeira vez non está imposto o que tedes que facer senón que tedes múltiples opcións para elixir e sodes vós os que tomades a decisión.

Parece onte que chegastes ó Illa cheos de medo, de dúbidas e de falsos mitos sobre o instituto, os profesores, os compañeiros maiores e o que se podía ou non se podía facer dentro destes muros. E aí estades, esperamos que esta vez con menos medo e máis ilusión.

Dende o centro pretendemos axudarvos a que teñades toda a información posible para poder tomar mellor esta decisión, por iso organizamos as visitas aos IES Pedro Floriani e Mendiño onde nos ofreceron unhas charlas sobre as opcións académicas despois de 4º. Preparamos as sesións de orientación vocacional coa orientadora, tanto grupais como individuais e tamén para as familias que así o desexen. Ademais, como sabedes, temos na web do centro, no espazo de Orientación, información ao respecto que vos pode interesar tanto de Bacharelato como de Formación Profesional e Ensinanzas de Réxime Especial.

Como xa falamos en moitas ocasións, recordade que algo ten saída ou non dependendo e na medida en que vós lla queirades atopar, dende logo se estudades algo que non vos gusta non ides ir a por todas e iso é o mais importante a partir de agora, que sexades os mellores no que fagades. É igual en que campo vos movades, pero debedes sempre intentar ser o mellor médico, o mellor fontaneiro, o mellor fisioterapeuta ou o mellor técnico en educación infantil.

A decisión que tedes que tomar é importante, pero non é irrevogable, podedes equivocaros e tomar outro camiño, niso consiste a vida, en aprender dos erros.

Para rematar gustaríanos dicirvos que como xa vos dariades conta, un instituto non é tan distinto a un colexio, máis ben sodes vós os que sodes distintos, os vosos intereses, as vosas necesidades, a vosa personalidade, as vosas inquedanzas, as vosas prioridades, as vosas capacidades..... todo en vós é diferente a cando erades uns cativos, por iso esperamos que estes anos no Illa vos axudaran a atopar o voso camiño e a descubrir o grandes persoas que sodes.

Departamento de música

Teatriños que representan una praza e un salón dun pazo con trobadores, soldadeiras e segreis.

Fixemos acroportdanza, esta verba é tan difícil como as nosas posturas, vaia se suamos...

RECEITA PARA SER FELIZ**CARLA MISA 3ºC***Ingredientes:*

- 2 corazóns (non literalmente).
- 2 mancheas de paciencia.
- Unha culleradiña de dozura.
- Unha migalla de tonteio.
- Un pouquiño de amor.

Tamén precisaremos:

- Un batedor.
- Unhas culleres.
- Un prato.
- Tamén empregaremos a neveira.

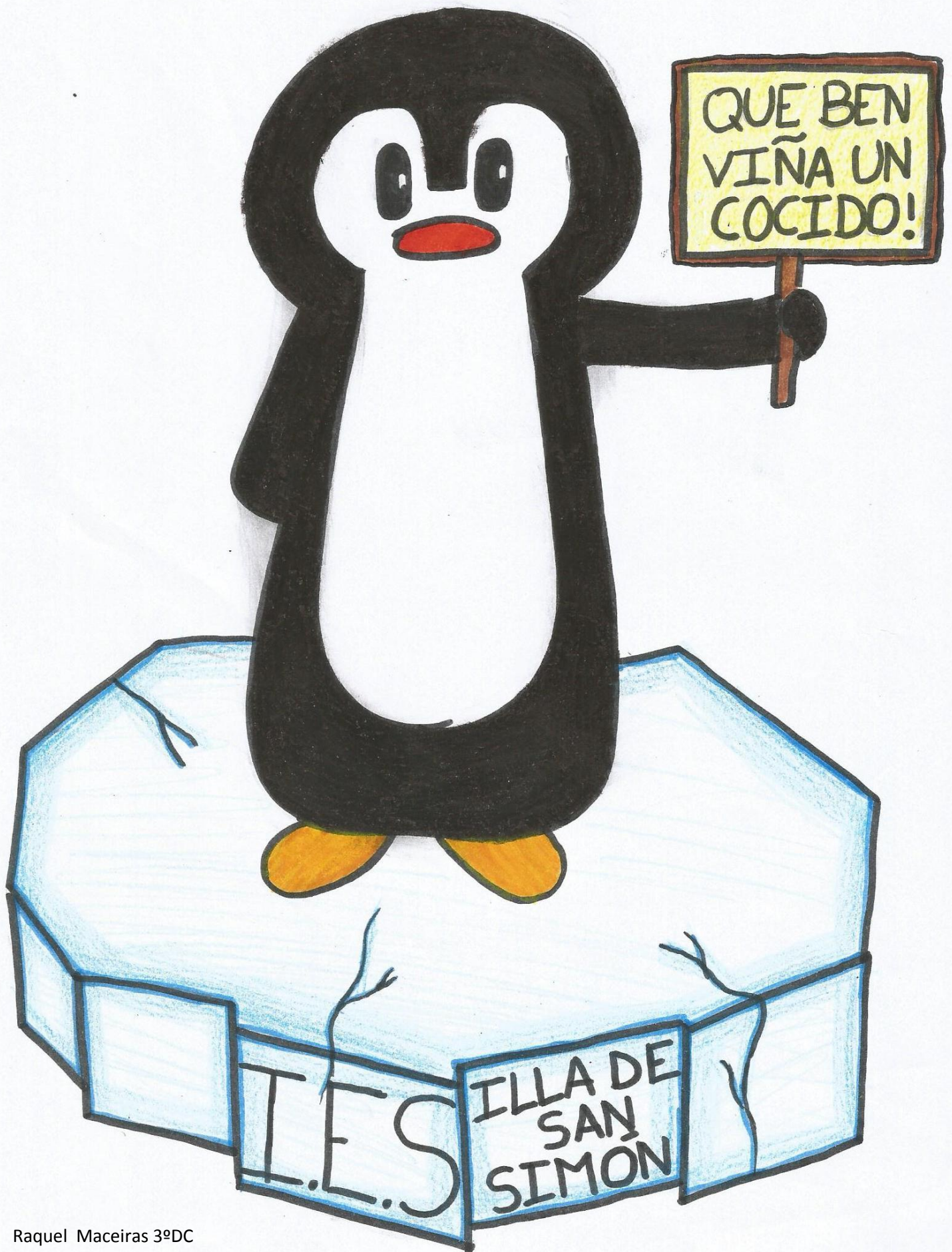
PASOS A SEGUIR:

- 1º paso: Poñer os 2 corazóns no prato (o máis xuntos posible).*
- 2º paso: Meter a migalla de tonteio, e só unha manchea de paciencia no batedor e bater 30 min.*
- 3º paso: Ao rematar os 30 min. engadir media culleradiña de dozura e bater outros 30 min.*
- 4º paso: Unha vez rematado, coller a mestura e culleradiña a culleradiña, verter esta sobre os corazóns.*
- 5º paso: Despois de rematar coa mestura, introduza o prato na neveira durante 30 min.*
- 6º paso: Unha vez este tempo remate, temos que esporear sobre o prato a outra media culleradiña de dozura e o pouquiño de amor. Despois, meter outra vez na neveira 30 min.*
- 7º paso: Rematados os 30 min. xa teremos a nosa receita.*

- *Como podedes comprobar, esta receita levounos 2 horas, a manchea de paciencia que sobrou é para ti.*

Con isto o único que quero dicir, é que para conseguir a felicidade é necesario, ás veces, ter paciencia, posto que a felicidade non sempre chega cando un quere, senón que hai que ter paciencia e seguir a diante, se o fas, terás maior felicidade.

PD: esta receita tamén favorece o amor e a amizade.

Que é ser diferente?

Que significa para min ser diferente?, eu non me considero diferente ós meus compañeiros/as, teño os meus propios gustos, as miñas propias ideas, os meus propios xeitos de divertirme, de estudar.... e só por iso, por ser EU MESMO, para algúns son raro, diferente, parvo, vago...

Os que se cualifican de “NORMAIS” deberían autoavaliarse: son felices así, facendo o que os demais consideran como normal? Contestarían a esta pregunta sinceramente sen prexuizos do que os demais pensasen?

Eu son feliz porque me acepto como son.

“Normalidade” é unha fronteira imaxinaria, ás veces imposta por un grupo, isto é unha gran verdade. Todas as persoas teñen o seu lugar no mundo e o mundo ten que tratar de acollelas, integralos, deixarlles o seu sitio. Sen forzalos a facer o que os demais cren “normal”, respectando cada personalidade... sen risas, sen empurróns, sen pegar, sen menosprezar, sen pisar a ninguén para “Eu” ser o máis forte e quedar ante os demais como o mais “Guai”

Os meus pais ensináronme que cada persoa ten as súas calidades, as súas cousas, mellores e peores; pero non por iso temos que dobregar a ninguén, hai sitio e lugar para [tod@s](#).

Respecto, empatía, madurez, comprensión, educación....

Entre todos poderíamos formar un globo onde todas estas palabras fosen unha medicina, lanzalo ao espazo e que esa medicina servise para facer de este mundo un lugar máis acolledor e apracible.

Reflexións dun alumno “diferente”

NOUS SOMMES CHARLIE

Le sept janvier 2015, Paris souffre un attentat terroriste contre la liberté d'expression. À onze heures du matin deux hommes entrent dans l'hebdomadaire **Charlie Hebdo** et ils assassinent le directeur et des employés de ce journal qui étaient dans une réunion.

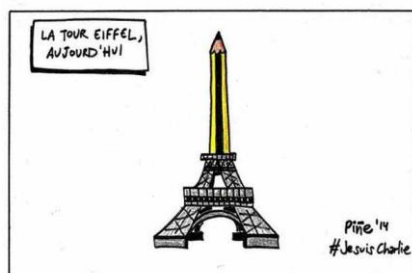
Charlie Hebdo est un journal qui critique beaucoup de faits polémiques. Ils faisaient des caricatures de personnages de la religion islamique comme Mahomet.

C'est pour ça que depuis l'année 2006 ils avaient reçu des menaces de groupes terroristes.

La réponse a été immédiate. Des acteurs, des politiques, des écrivains, l'internet... et la société en général a démontré son rejet contre cet acte.

Pas seulement des personnages célèbres, même des monuments et des objets de notre vie quotidienne, se sont solidarisés et ont porté la phrase “Je suis Charlie”.

Les élèves de français de 4e nous avons travaillé sur cette nouvelle avec la recherche d'information, l'élaboration de panneaux, de journaux,... et finalement on a donné notre opinion.

Avec cette activité nous avons appris tout ce qui concerne a cette nouvelle et aussi du vocabulaire, des expressions et surtout on a beaucoup parlé en français.

Les élèves de français de 4ºA et 4ºB

Les élèves de français de 4ºC

BIBLIOTECA O MAR DAS PALABRAS

Dulce Mª López Rivera

Nas horas das tardes do luns, constituímos a principios deste curso un grupo de voluntariado procedente de 1º e 2º da ESO (35 alumnos/as), que baixo o nome “AMIGOS DA BIBLIOTECA” se reuniu todos os luns de 18.10 a 20.40 co fin de colaborar nas actividades de fomento da lectura, dinamización e organización da

biblioteca. Este alumnado, xunto cunha servidora que fixo de coordinadora e un equipo de 13 profesores/as, levamos a cabo a realización dos seguintes eventos: Festival de Benvida no que por parte de todos/as contáronse moitas vivencias e léronse moitos contos;

Celebración do Samaín coa elaboración e exposición de traballos artesanais feitos por eles así como a proxección dalgúns fragmentos de películas de suspense; Festival de Nadal no que o alumnado trouxo os seus instrumentos musicais á biblioteca e alí interpretaron

con moita afinación varios temas e tamén cantaron algunhas panxoliñas; Celebración do Día da Paz coa exposición de pombas que levaban frases alusivas á conmemoración; Día dos Namorados, o instituto encheuse de corazóns moi traballados na súa decoración e que incluían poemas de amor que despois foron recitados con moito sentimento; Celebración do Entroido con máscaras elaboradas por eles que eran a portada dun traballo de investigación

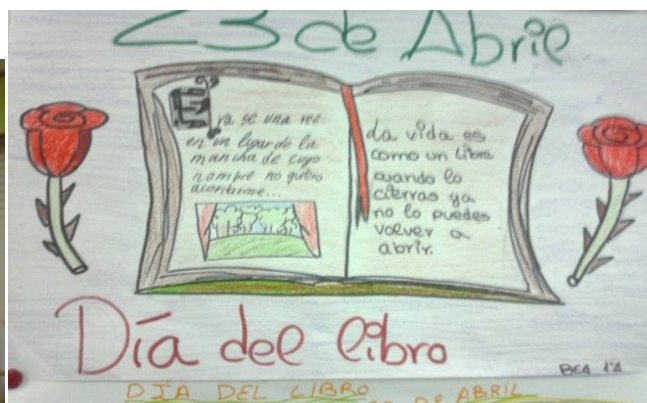

sobre ese tema; Día do Libro no que o alumnado e algún membro do profesorado leu pasaxes do Quixote. Para todos os eventos elaboráronse manualmente carteis anunciadores. E tamén convocamos un concurso do anagrama que vai representar a biblioteca á que incluso demos nome: “O mar das palabras”. O

mellor está por vir: andamos a organizar o Festival de Despedida! O noso agradecemento moi especial ao profesorado, ao alumnado e á ANPA. Moitas grazas a todos/as de corazón!

E, para rematar, permitídemme que lle dedique ao meu alumnado este breve relato que fala tamén dunha illa semellante á deles e dun mar que ben podería ser este, no que navegamos a cotío: O mar das palabras (desculpade que non cite o nome da autora porque non teño o seu permiso, gha, gha, gha...)

ADAGIO PARA UNHA FEITICEIRA

Era noite de luar e marusía. Amanda, cos seus quince anos acabados de cumprir, non puido resistir a tentación de acudir á chamada do mar. Cada vez que o seu avó presentía que a rapaza se dirixía ós cantís, anegábase os ollos de bágoas salgadas de máis.

Os seus pais leváraos a marea: A el apañando percebeos unha tardiña de refacho; o océano devolveu o corpo amortallado en argazo e espuma. A ela cando se atopaba na praia, unha noite de plenilunio, contemplando a que deu en chamar «Illa das Flores» e que ninguén dos vivos acadara nunca ver. Din que, aterecida de frío, entre salaios, devecía por reunirse con el, alén do mar.

O mar, que todo o volve, non a trouxo xamais. Amanda sempre agardaba, subida ós cons máis altos, poder avistar aquilo que só a súa nai ollara algún día.

Bruaba o vento e ó seu paso arrincaba pequenas pingas de auga de maneira de podía sentir o osíxeno salobre nos seus pulmóns. Achegouse á beiramar para observar de preto o ronsel que deixaban os golfiños a cabalo das vagas e escoitar a música salmoirada das ondas. De súpeto, albiscou a Illa que, desde o lonxe, semellaba vir aproximándose cara a ela. Comprobou que estaba formada por penedos ateigados de buguinas e flores.

Ficou abraiada, tanto que case non se decatou de que o seu corpo se achaba completamente salferido de espuma e xabre, e da súa pel abrollaban estraños pétalos. Un resplandor de nácara alumeou a area. Nuns intres antes de converterse en flor, Amanda reparou en que unha fermosa muller a estaba a chamar.

Unha bafarada de vento ergueu a flor do chan e, atravesando por riba dos salseiros, logrou pousala na Illa. A muller de beleza acuosa tomouna nas súas mans e acubillouna contra o seu peito. Era unha noite de luar e marusía e o mar seguía a interpretar o seu triste adagio.

Diego M. Fernández 3ºC

OLIMPIÁDA MATEMÁTICA

O pasado día 23 de abril celebrouse a Olimpíada Matemática en Pontevedra. Carla Agulla, Diego Alonso e Lorena Bahía foron os representantes do noso IES en dito evento. Felicidades pola vosa magnífica actuación e en especial a Diego que resultou clasificado para a Fase Final da Olimpíada Galega de 2ºESO.

XVI OLIMPIÁDA MATEMÁTICA GALEGA FASE DE ZONA 24 ABRIL 14

PROBLEMA 1

O irmán maior de Rosa, a nova amiga de Sandra, está estudando Matemáticas na Universidade. Dende pequeno gústalle resolver problemas. Na súa última visita deixoulle este a Sandra para que coñeza a súa idade:

“O meu ano de nacemento é a suma de todos os números de tres cifras que cumpren a seguinte propiedade: se borras a primeira cifra tes un cadrado perfecto; se en lugar diso, borras a última cifra do número, tamén tes un cadrado perfecto”

En que ano naceu o irmán maior de Rosa?

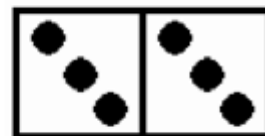
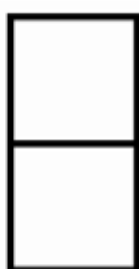
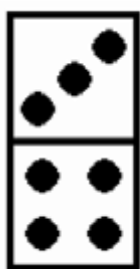
PROBLEMA 2

No instituto de Isabel acaban de construír un patio novo en forma circular. Paco e Xosé Manuel están sentados en puntos diametralmente opostos do patio. Cando Isabel aparece na porta, ambos comezan a correr en liña recta cara a ela. Unha vez que percorreron 10m, Paco xa chegou xunto a Isabel, mentres que Xosé Manuel aínda ten que percorrer 14m para alcanzalos. O patio está recuberto dunha moqueta para evitar caídas. Se cada metro cadrado de moqueta custa 2'5€, canto custou a moqueta de todo o patio?

PROBLEMA 3

As fichas do xogo do dominó son rectángulos formados a partir da unión de dous cadrados. Neses cadrados hai puntos que poden variar de 0 a 6. Así temos a ficha 3-4 (ou 4-3 que é a mesma), a 0-0 (coñecida como branca dobre), a 0-5, a 3-3, etc.

Un xogo completo de dominó compóñese de 28 fichas.

- Se quixésemos facer un dominó no que os puntos de cada cadrado só fosen de 0 a 4, cantas fichas tería o xogo completo?
- E se os puntos fosen de 0 a 10?
- E se os puntos fosen de 0 a n ?

PROBLEMA 4

Andrea, Isabel, Maite, Natalia, Rosa e Sandra son coleccionistas de cadros e dúas delas son compañeiras de traballo.

Un día foron xuntas a unha exposición e mercaron da seguinte maneira:

- Andrea comprou 1 cadro, Isabel comprou 2, Maite 3, Natalia 4, Rosa 5 e Sandra 6.
- As dúas compañeiras de traballo pagaron a mesma cantidade de diñeiro por cada un dos cadros que compraron.
- As demais do grupo pagaron o dobre por cada cadro do que pagaron as compañeiras de traballo.
- En total pagaron 100000 euros.
- O prezo de cada cadro era un número enteiro de euros.

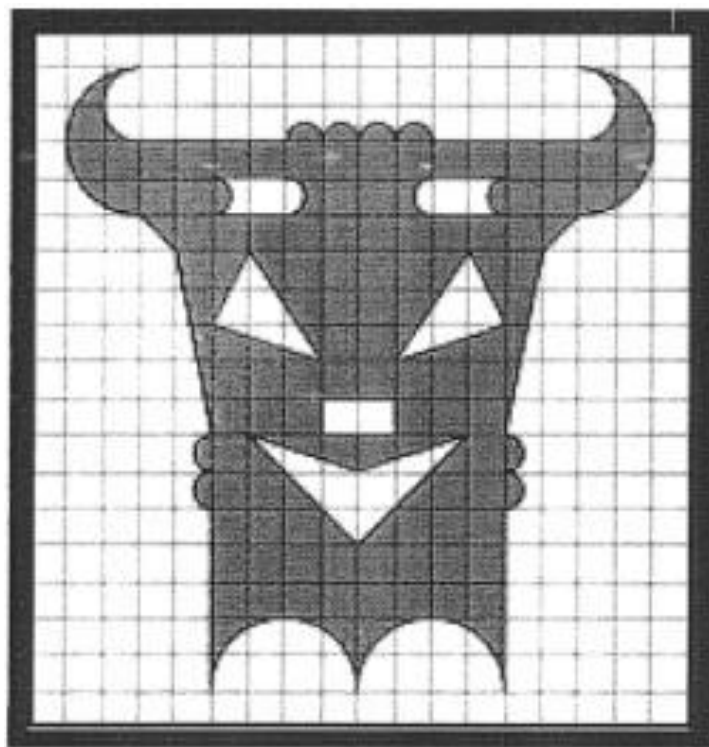
Cales son as dúas compañeiras de traballo? Explica por que.

PROBLEMA 5

Nunha bolsa opaca teño sete caramelos iguais, só que dous teñen sabor a limón e os cinco restantes sabor a laranxa. Se saco dous caramelos ao chou, é máis fácil que sexan do mesmo sabor ou de distinto sabor?

Aquí vos deixamos un problema, non é da Olimpíada, pero tamén tedes que botar uns números para resolvelo.

Encontraron esta máscara feita totalmente en ouro puro. Impresionante!!!

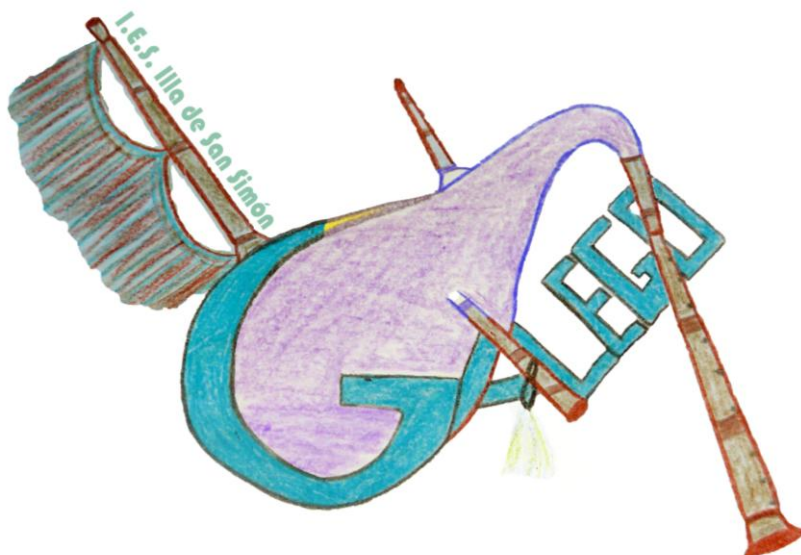

Calcula a superficie que ocupa a máscara, debuxada nesta cuadrícula de 1 cm de lado.

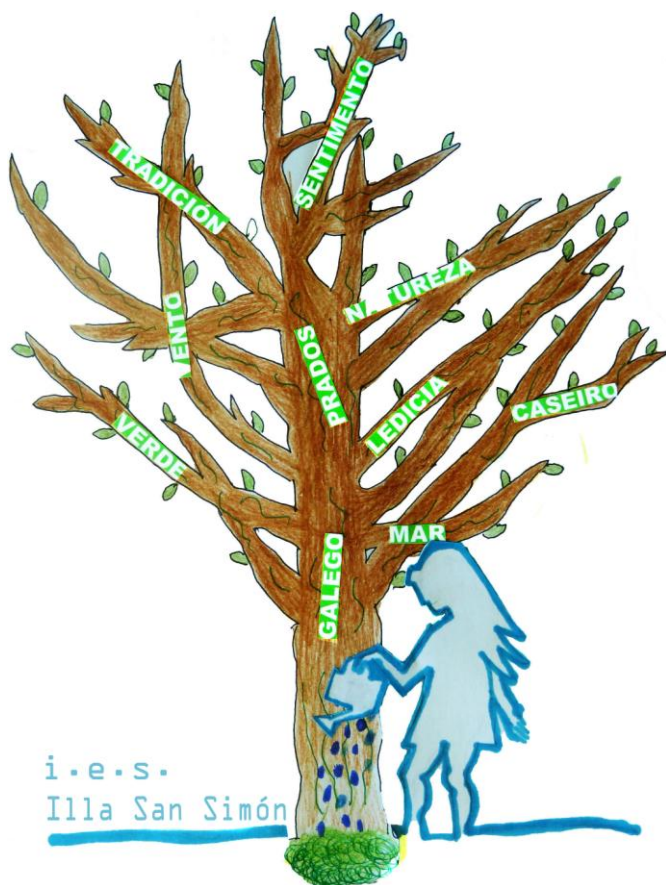
Non olvides restar os ollos, a boca, o nariz e as cellas!!!

SEGUNDO CONCURSO "A CAMISOLA DA LINGUA"

1º PREMIO: MARCOS EUGENIO FERREIRA

2º PREMIO: ELISA BELÉN PÉREZ

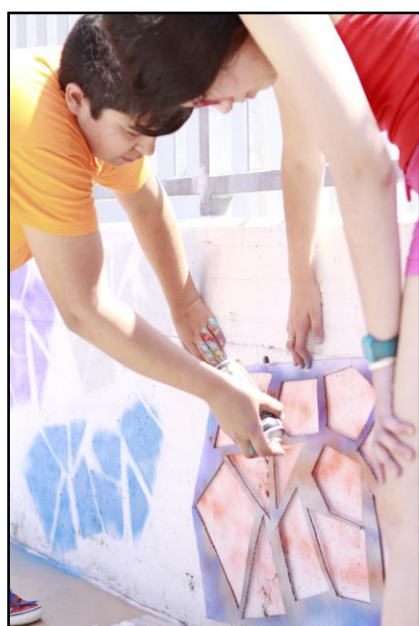

XV CAMPIONATO DE ATLETISMO

PINTANDO O VALADO

Unha visita moi especial no IES ILLA DE SAN SIMÓN

Na segunda avaliación deste curso, contamos coa marabillosa presenza dalgúns avós e dalgunhas avoas do alumnado de 1º ESO. Achegáronse ás nosas aulas e contáronnos experiencias profesionais, vivencias, amosaron fotos, traballos artísticos que eles desenvolvían... Ademais de atender a todas as cuestións que os rapaces quixeron facerlles.

Foi moi enriquecedor e gratificante e desde aquí queremos darlle as grazas a Jerónimo, Javier, Josefa, Manuel e Dori. Esperamos volvelos a ver pronto e a outros moitos avós e avoas que de seguro teñen moito que nos contar. Esta é a vosa casa!!

Homenaxeando a Rosalía de Castro

Non só Google se lembrou de homenaxear á nosa gran escritora. Tamén os alumnos e as alumnas de 2º ESO quixeron recitar poemas dela. Velaquí algúns e algunhas poetas:

3, 2, 1..., cámara, acción!

Que trema o audiovisual galego. Aquí están as novas promesas do IES Illa de San Simón

Durante o terceiro trimestre, o alumnado de 1º da ESO tivo que seleccionar entre o vocabulario estudado na aula, o campo semántico que máis lle interesase, para construír diálogos ou pequenas escenas interpretadas.

A posta en escena levouse a cabo diante dos compañeiros e podían acompañarse da vestimenta e atrezzo que necesitasen.

Coa súa gran inventiva foron quen de facer pequenas xoias. Parabéns rapaces e para o ano xa vos estamos vendo no Festival de Cans ou nalgún dos teatros máis senlleiros da nosa terra.

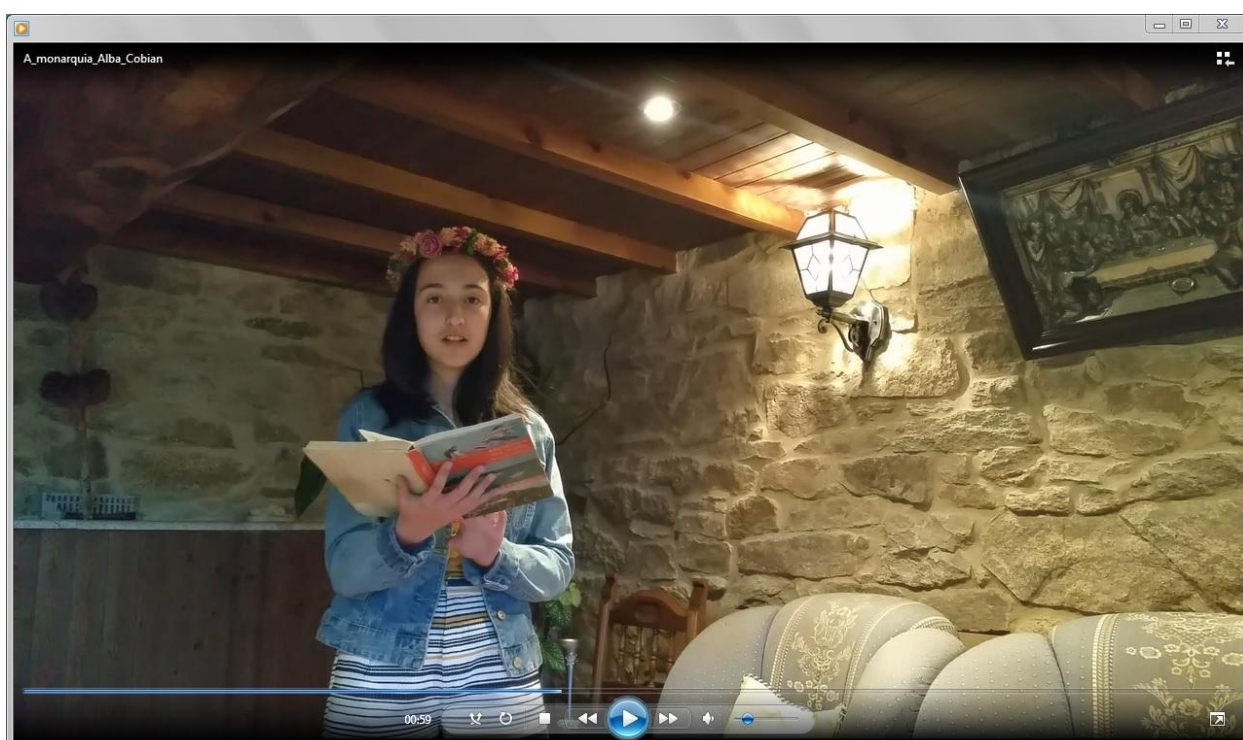
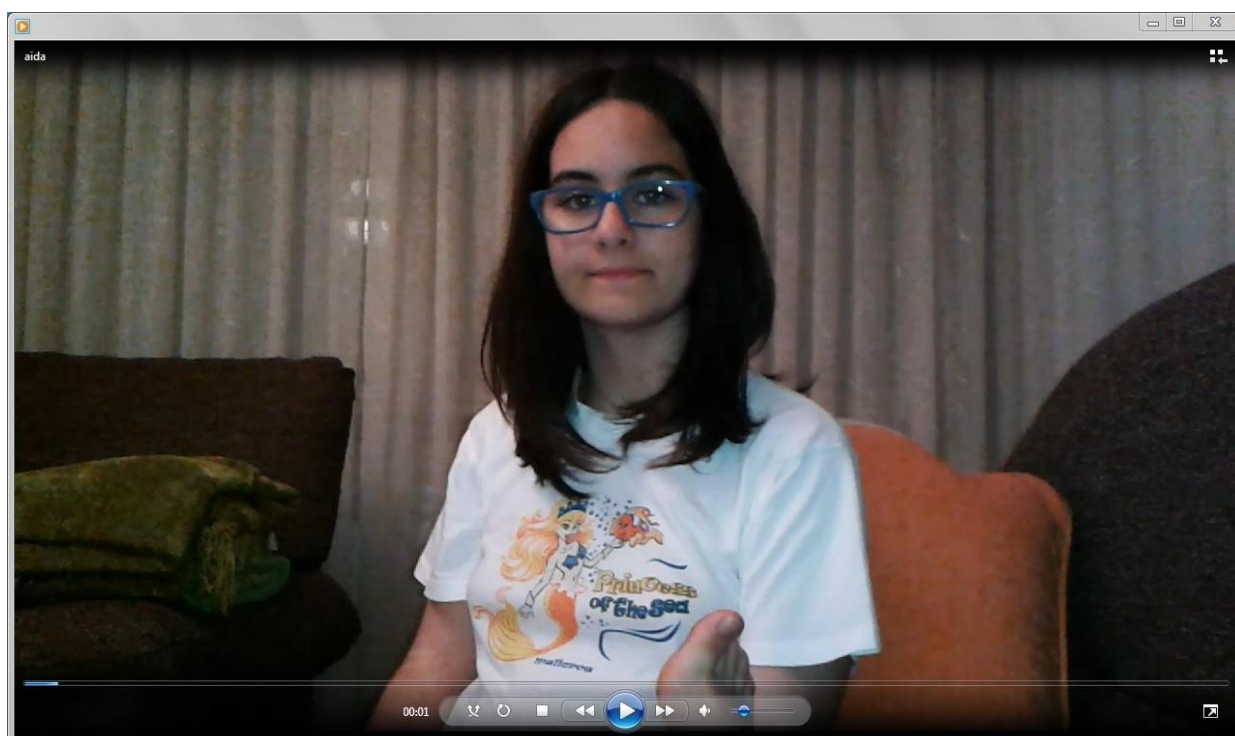

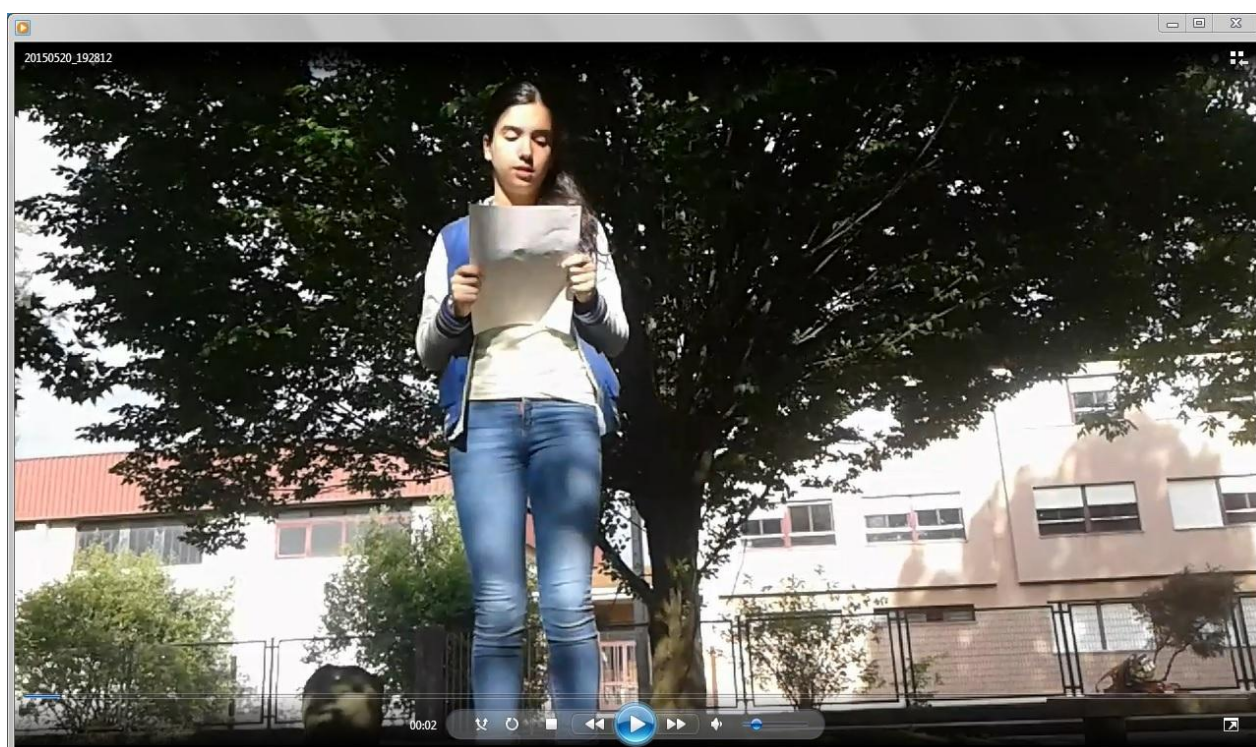

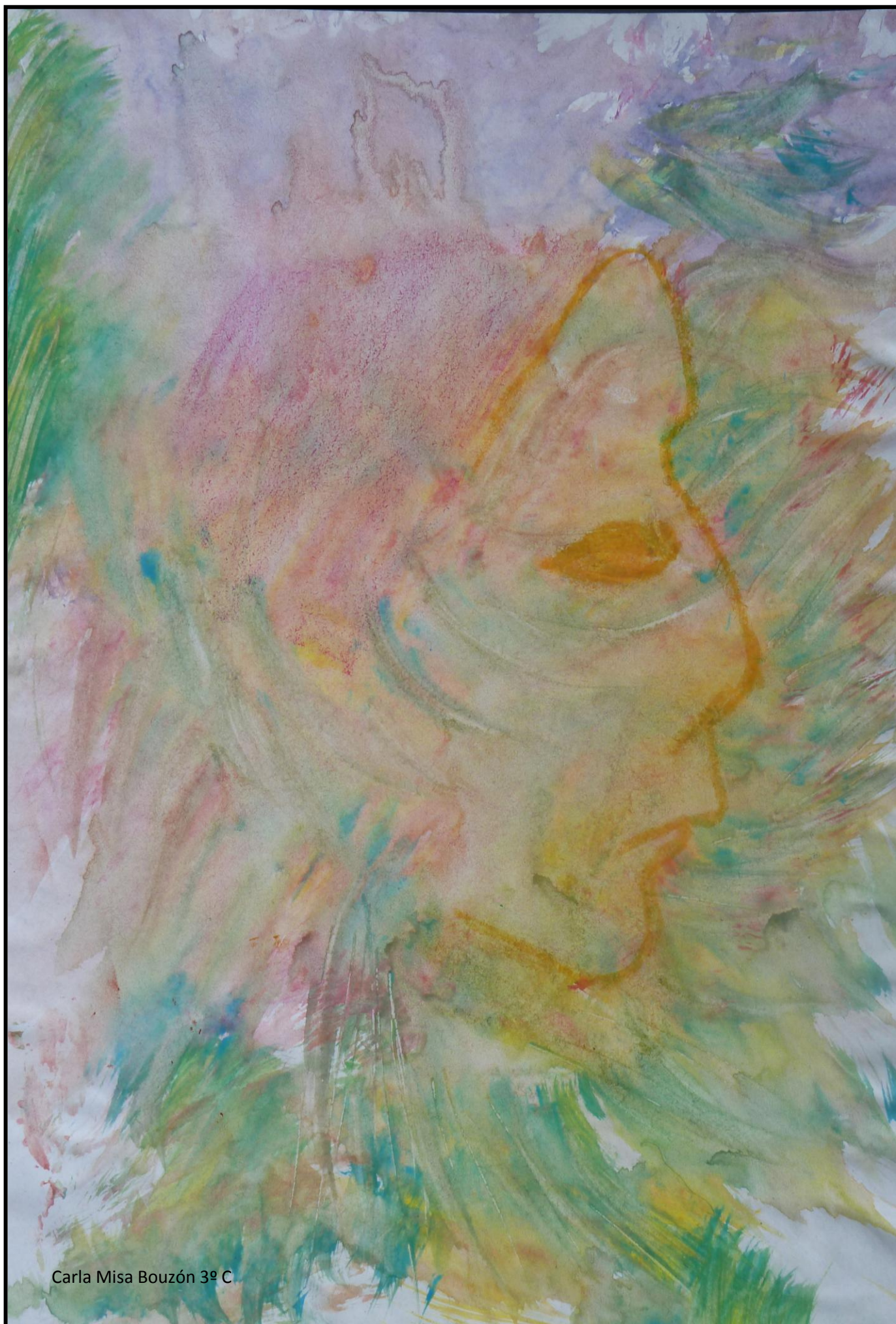
Aaron Carballo 3º B

AÍNDA FIXEMOS MÁIS VÍDEOS,... ESTAS SON FOTOS TIRADAS DELES.

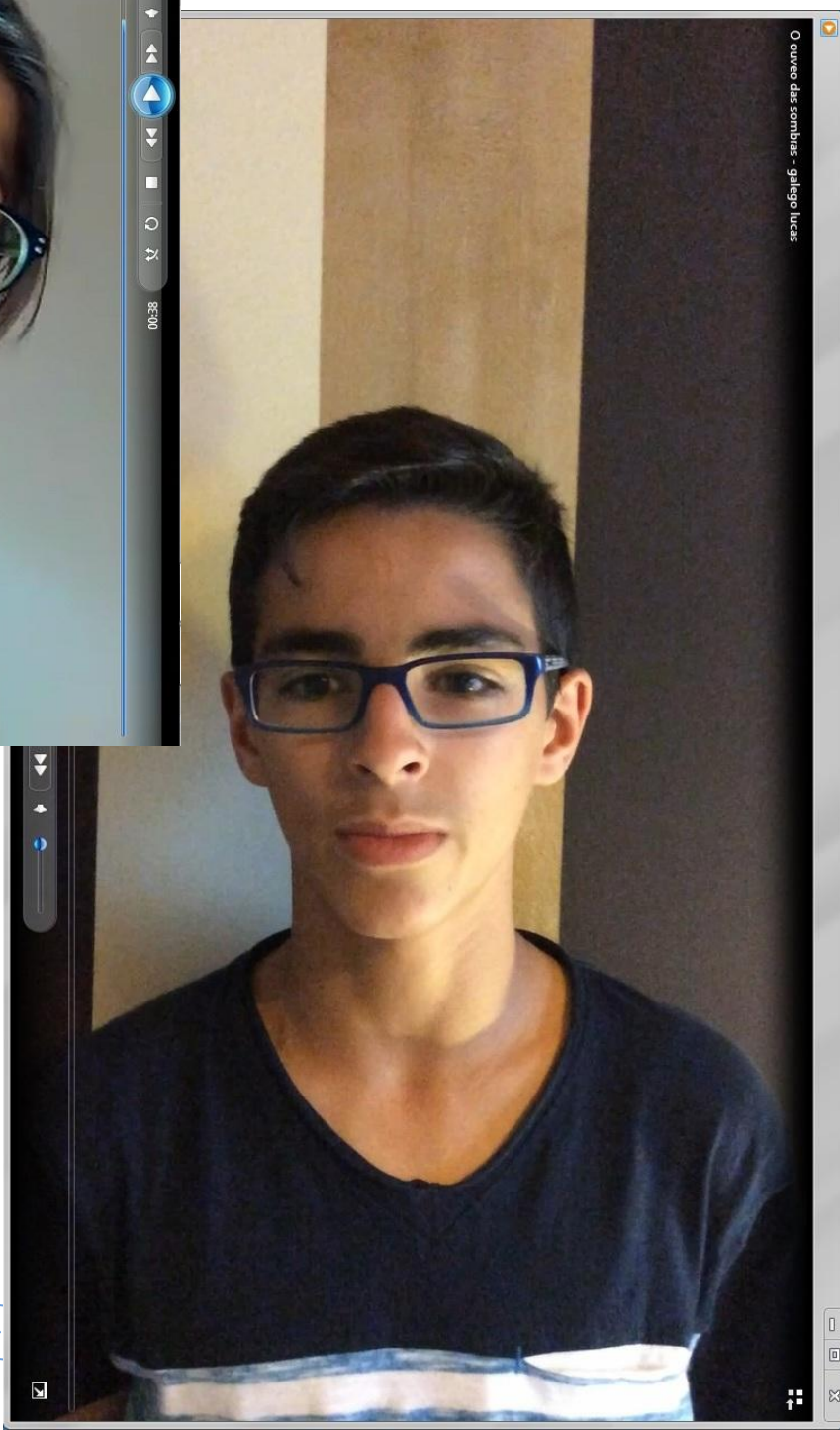
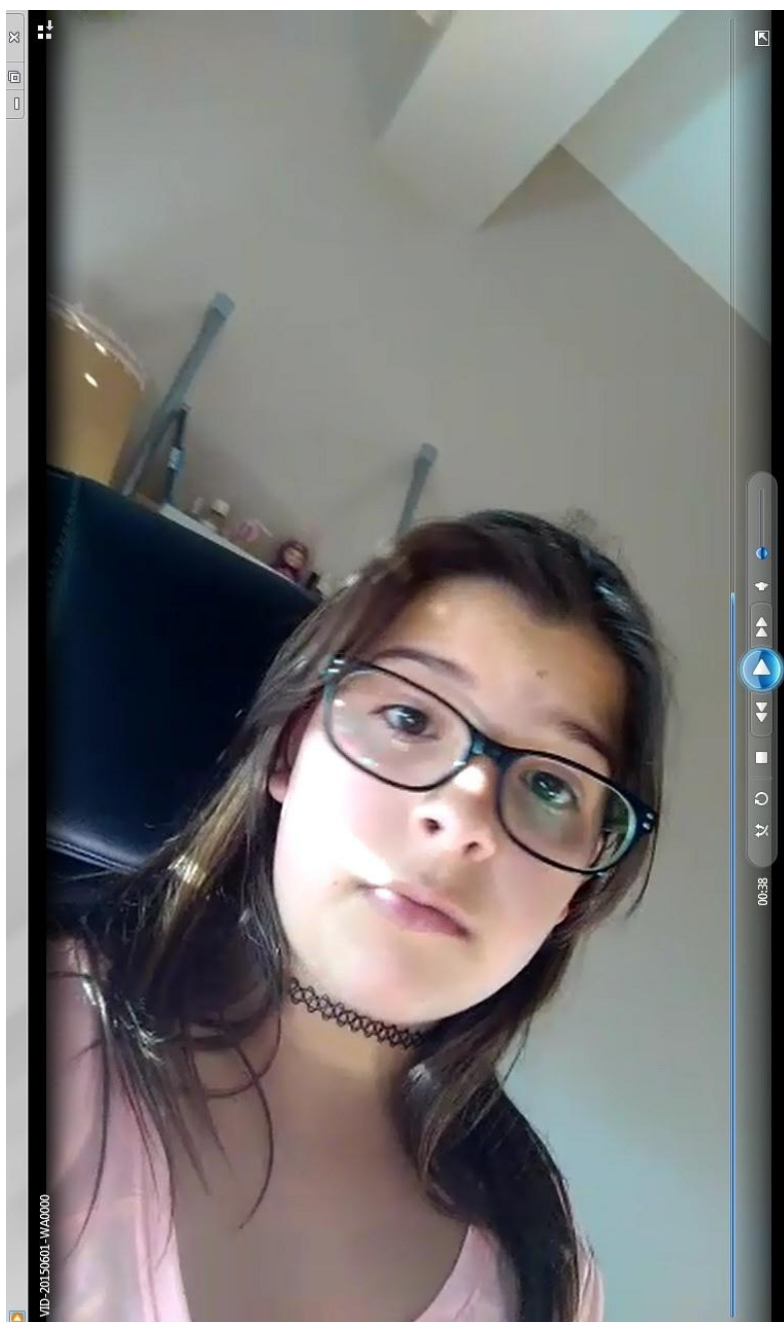

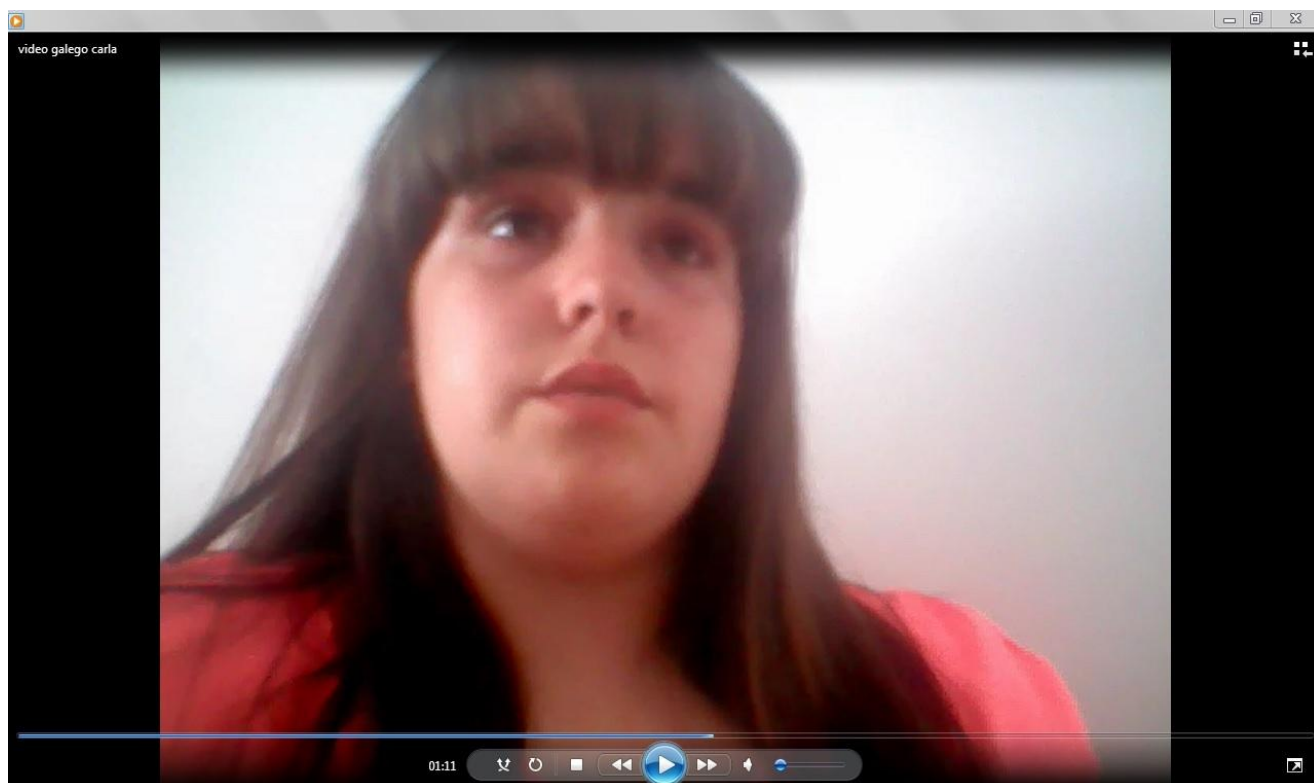

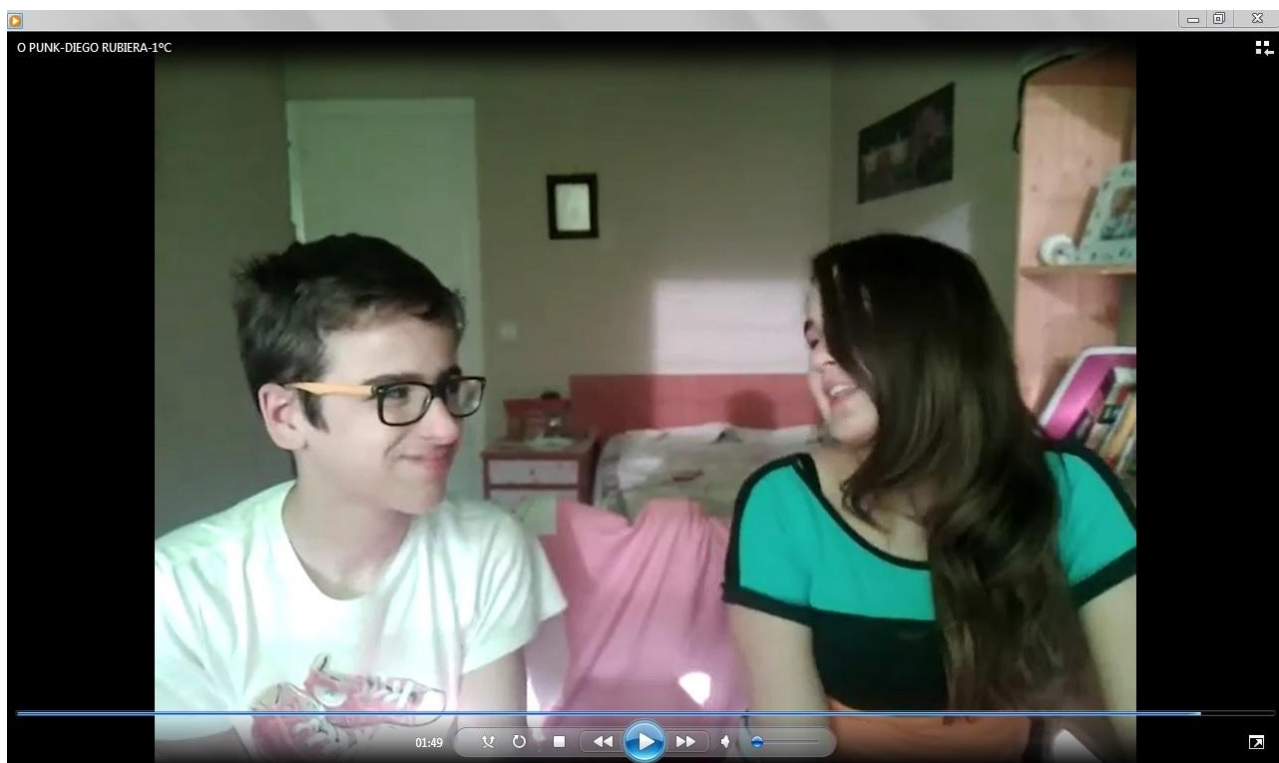
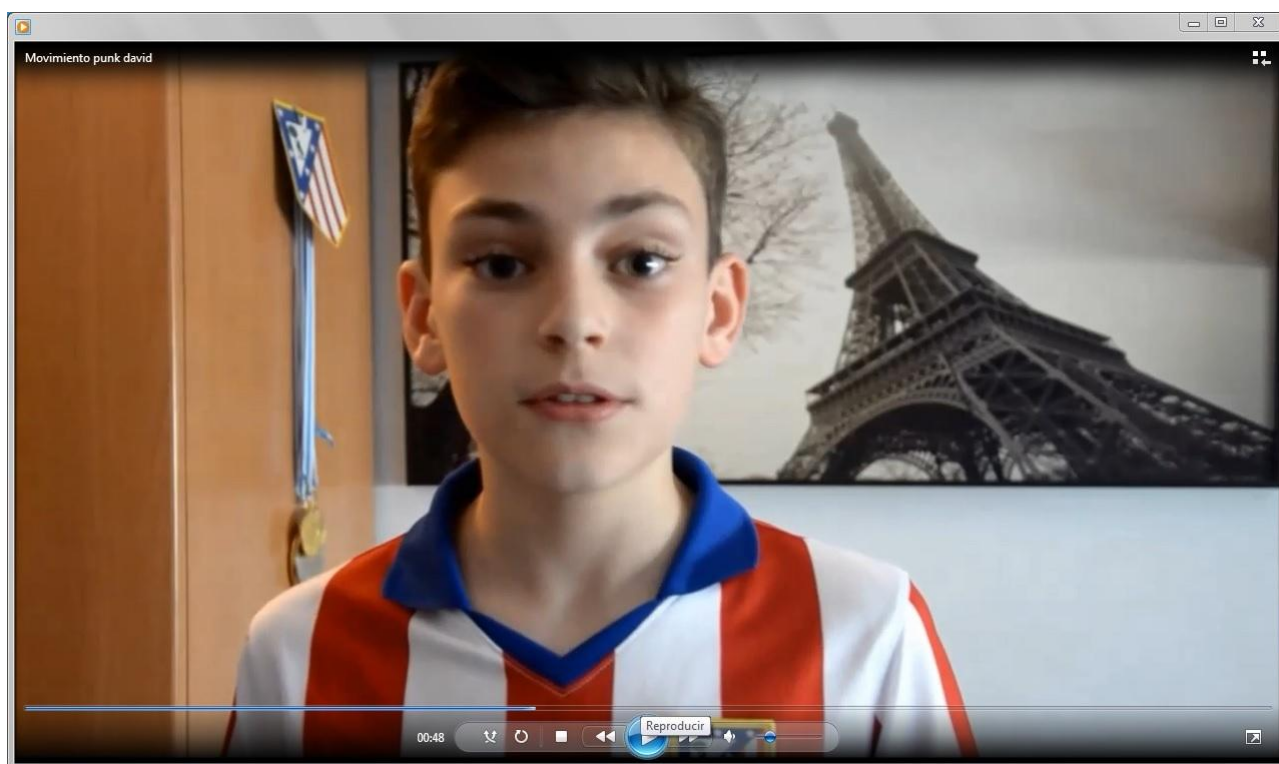

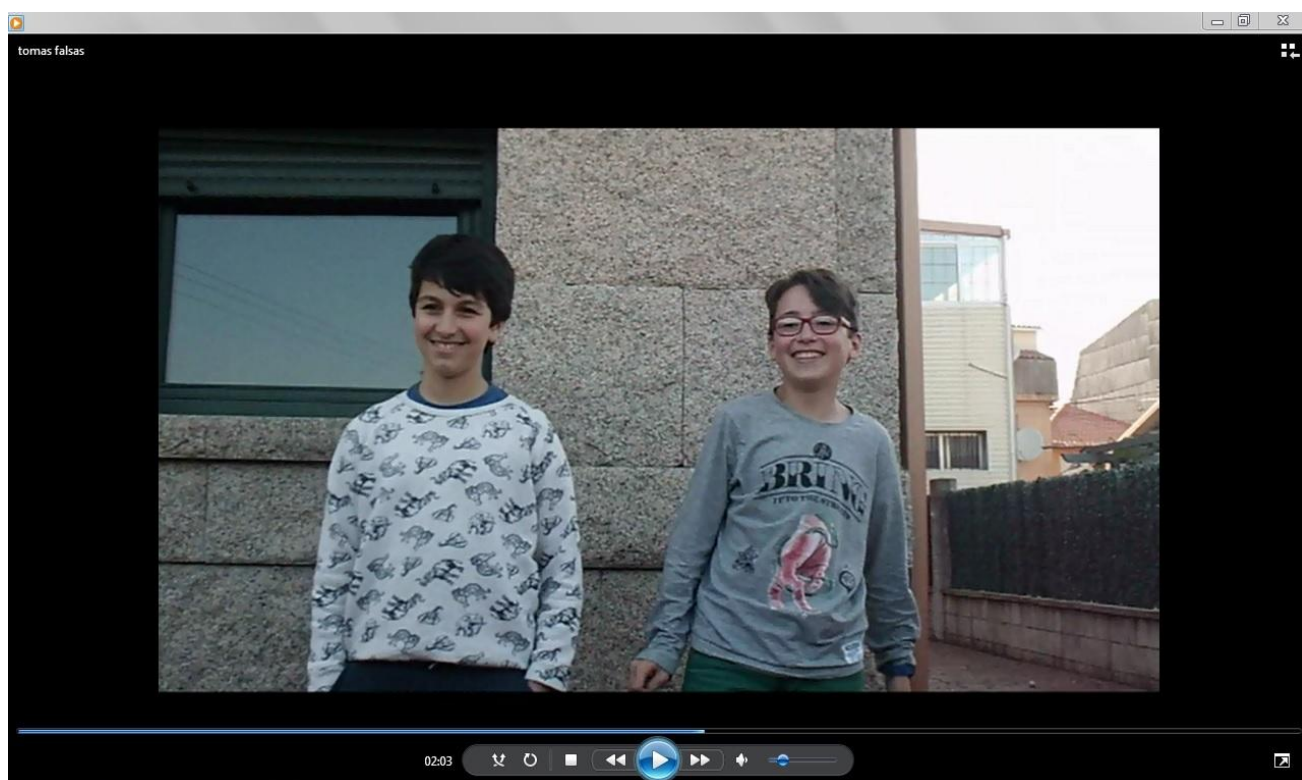

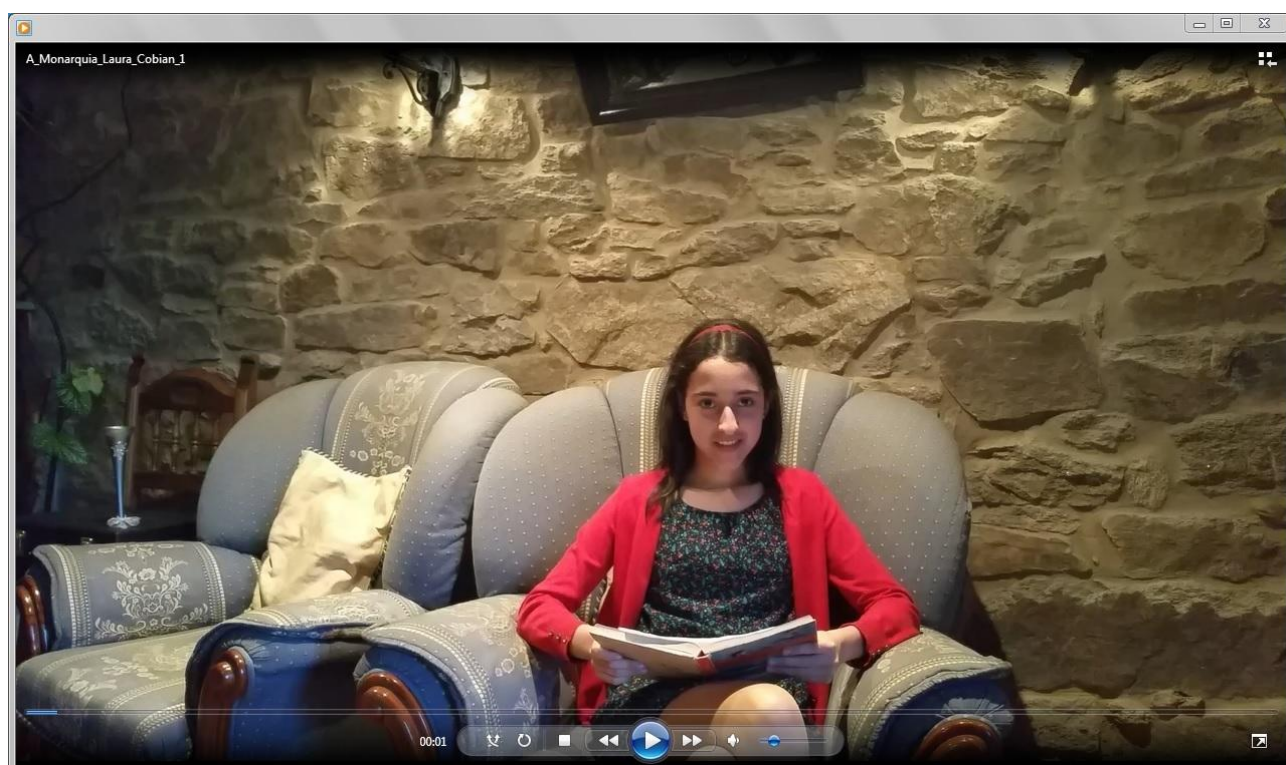
Carla Misa Bouzón 3º C

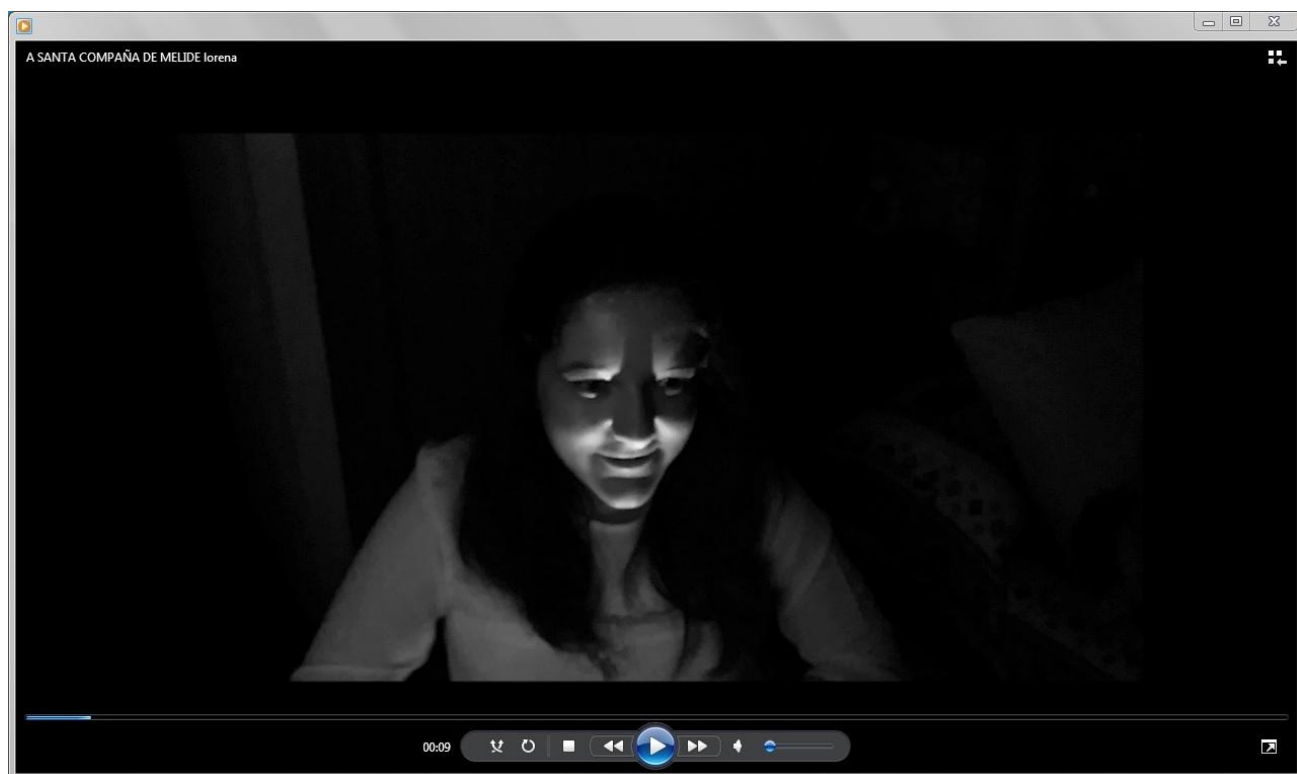

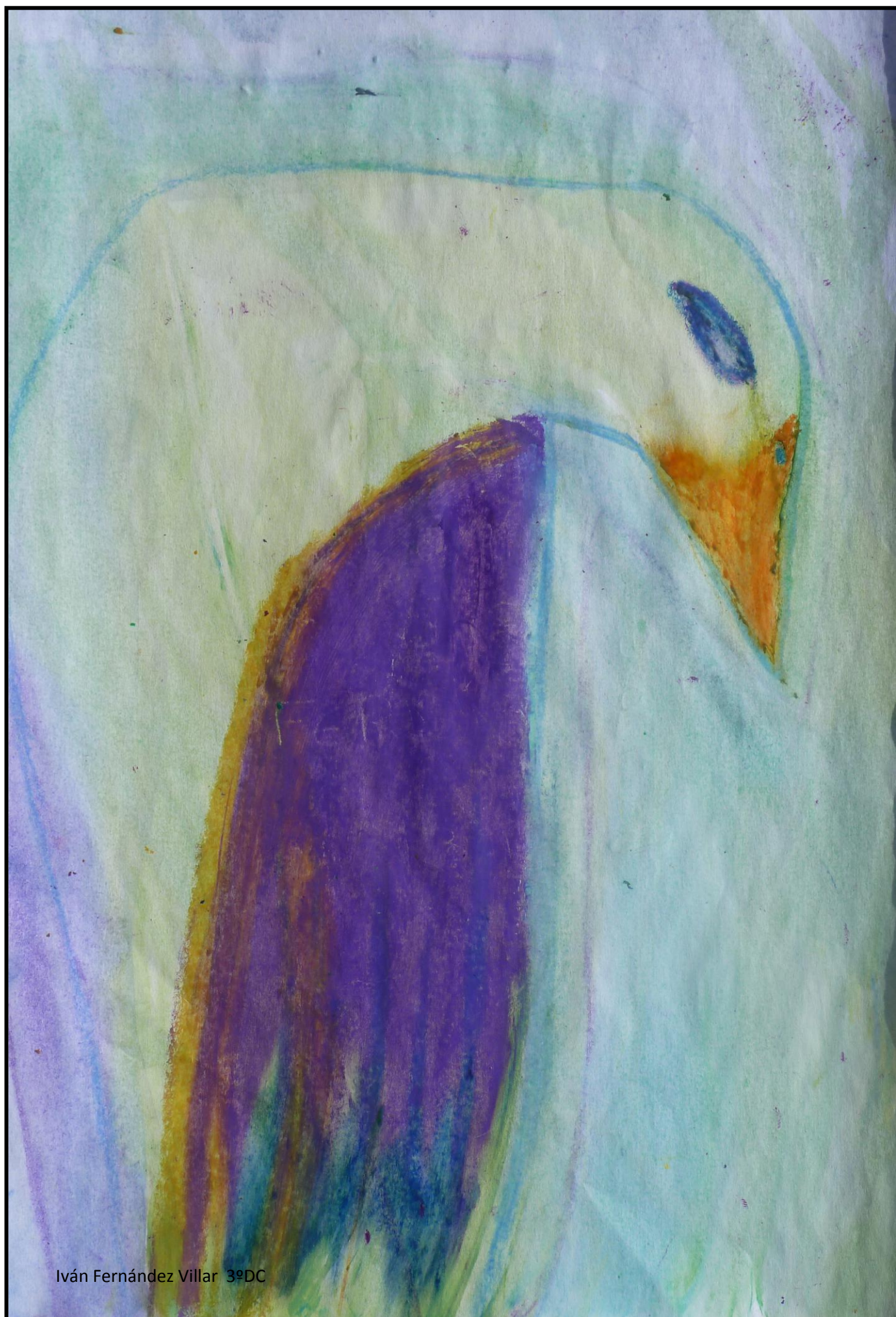

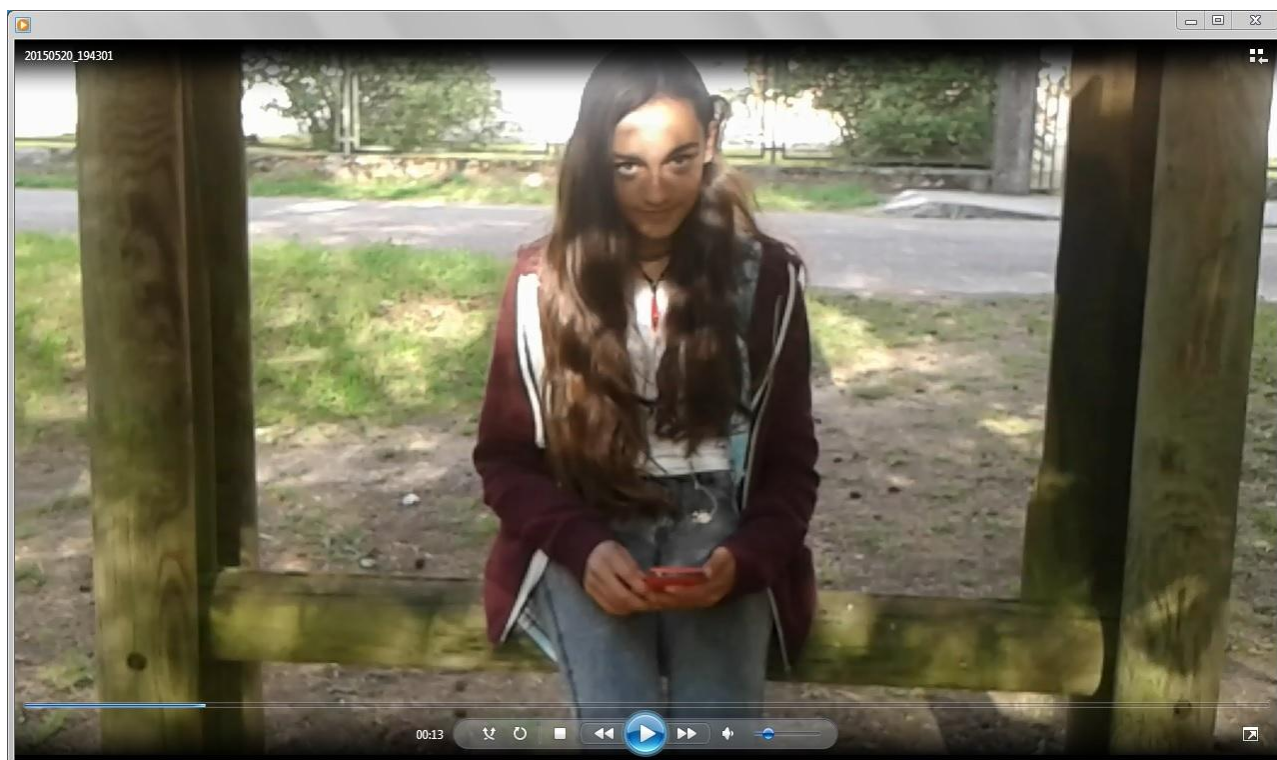
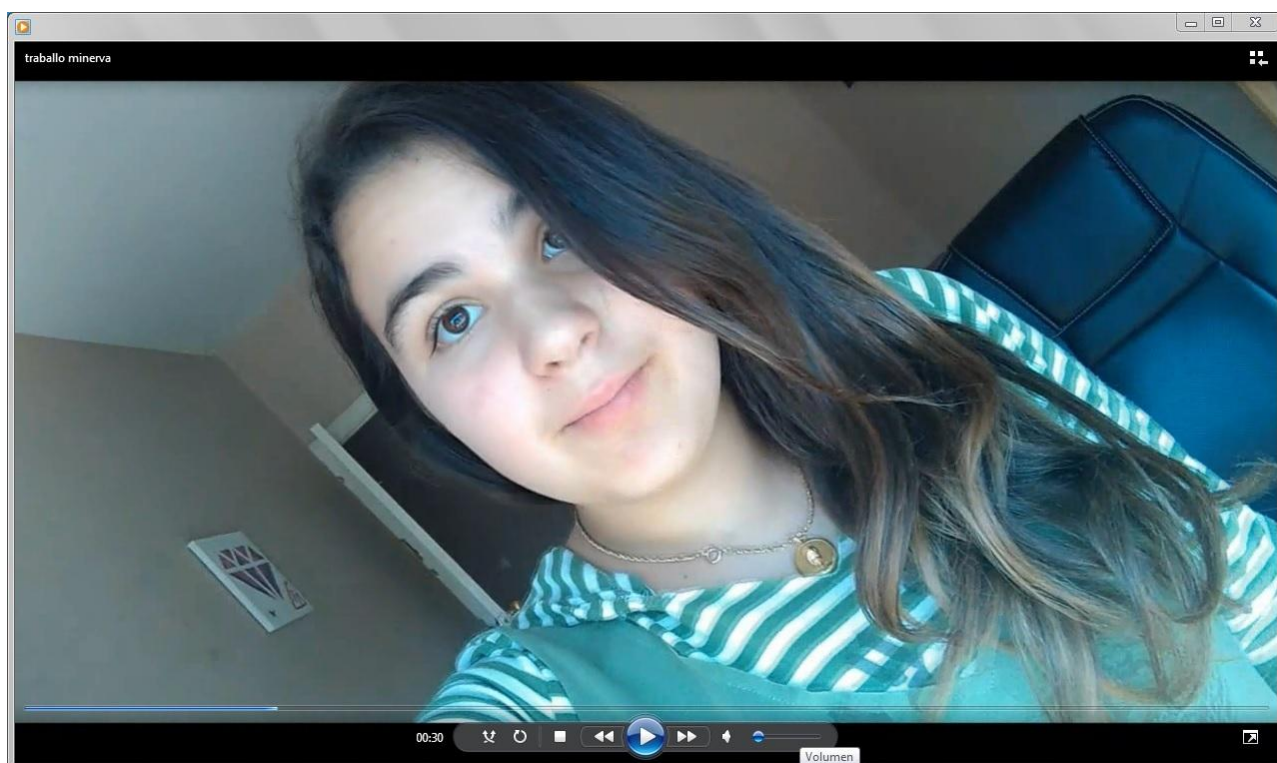

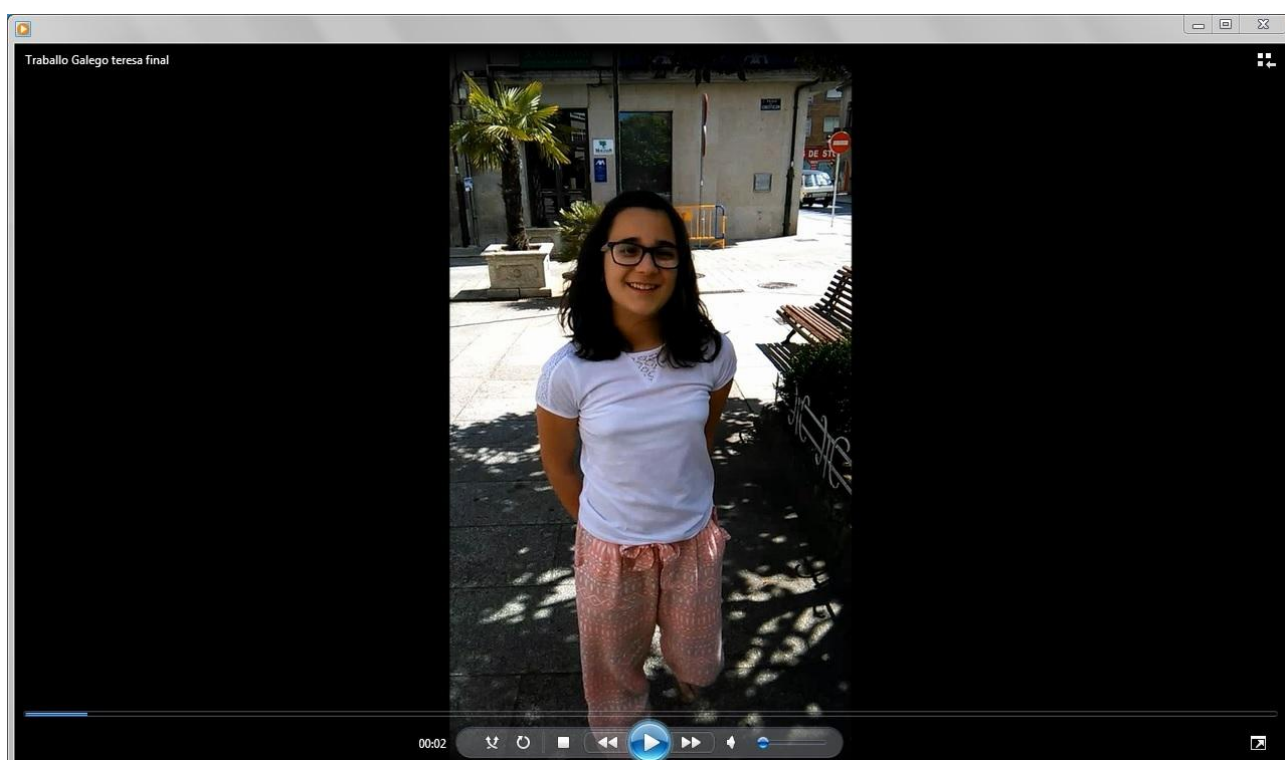
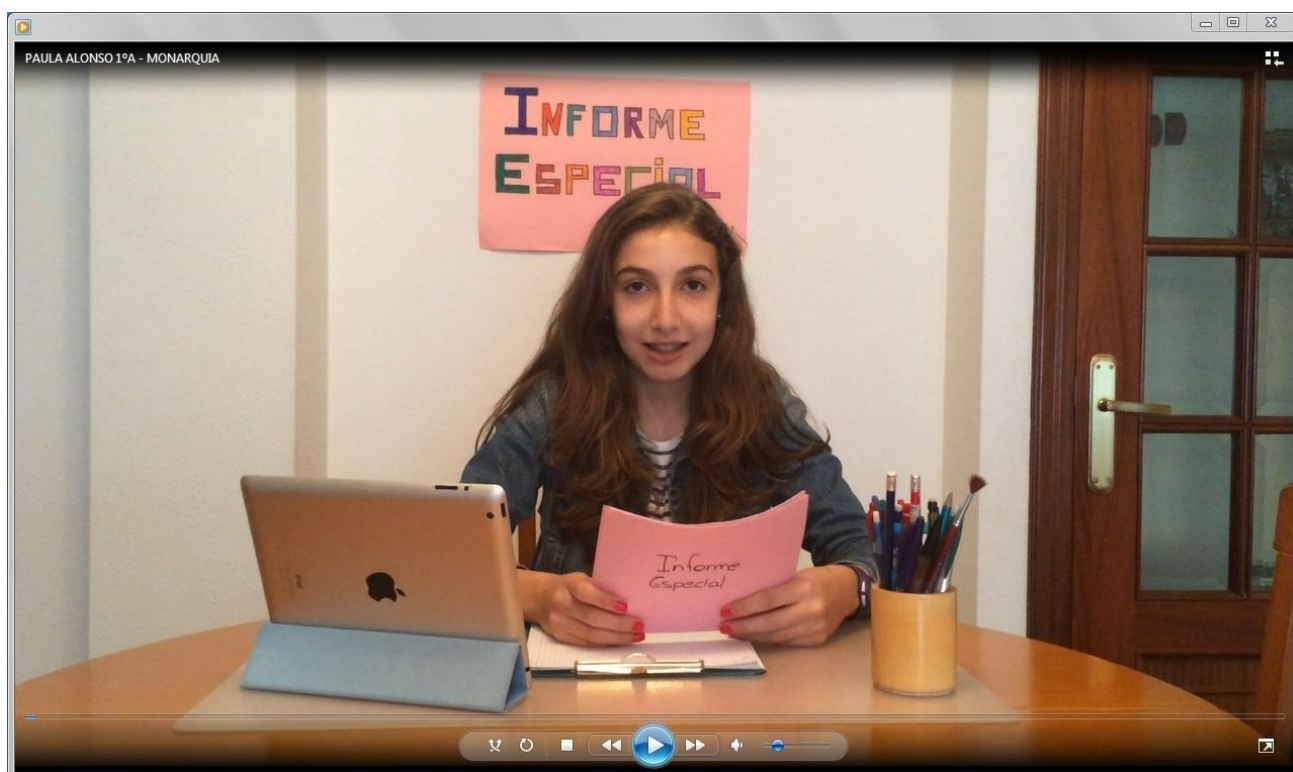

Iván Fernández Villar 3ºDC

FIN

